

SERVICIUL SANITAR

IORDACHE MIRCEA

CUVÂNT ÎNAINTE

Din negura vremurilor descifrez încă amintiri care mă resuscitează psihic prin culorile lor pline de vitalitate. Le chem să reînvie și la propriu, dar așa lăsat-a Dumnezeu că ceea ce a murit, murit rămâne și nu-mi rămâne decât să mă mulțumesc cu acest pustiu de bine pe care mi-l

mai oferă mintea și sufletul, de a readuce totul în virtual. Ici - acolo, când redescopăr ce a mai rămas din existența fizică a mea și a câte unui trăitor, fost coleg, parcă l-am prins pe Dumnezeu de picioare, mă simt beat de fericire și aproape că nu reușesc să-mi exprim exuberanța, ținută în frâu și de prudența de a nu pica în derizoriu în fața interlocutorilor. Stimații mei, trăitori ai zilelor mele, vă mulțumesc că ați existat în viața mea și că unii dintre voi începeți să reveniți.

Crezul meu

*Cred întru una Sfânta Treime
Și în Casa Dumnezeiască,
Mă-nchin în crez, cu plecăciune,
Către Bolta cea Sfântă – Cerească.*

*Mă-nchin și la Maica prea Sfântă
Și la Îngerii mei păzitori,
Ca viața să ne fie păzită
De tunetele acizilor nori.*

*Legi bune s-avem pe pământ
Și rodul lipsit de neghină,
Cinstite ne fie și fapt și cuvânt
Pentru o viață curată – senină.*

*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh,
acum și pururea și în vecii vecilor,
AMIN.*

Pentru sufletul meu și sper și pentru al colegilor mei, cu care mă voi regăsi, prezint succint aspecte din activitatea mea în domeniul sanitar. Cred că și foștii mei colegi au trecut prin probleme și comportamente mai mult sau mai puțin asemănătoare, au avut împliniri și satisfacții, așa cum ne- a hărăzit soarta dată de Dumnezeu.

Cu mult drag...MIOR

DEBUTUL

DISPENSARUL MEDICAL AL MINEI OJASCA

După terminarea Școlii Sanitare, în iulie 1957, am fost repartizat la Dispensarul Medical al Minei Ojasca, județul Buzău. M-am prezentat la

post pe 1 august 1957. Am găsit o localitate frumoasă, cu dealuri acoperite de păduri și pomăt, iar în partea de est curge râul Buzău, printr-o vale largă, plină de tufe de cătină, măcieși și alți arbuști. De la Buzău până la Ojasca sunt 25 km. Se poate ajunge cu trenul sau cu autobuzul. Dispensarul se afla la șosea chiar lângă intrarea pe poarta Întreprinderii Miniere. Clădirea dispensarului era cu un singur nivel, avea două săli de tratamente, un cabinet al medicului și o magazie de medicamente.

Foto 1. Clădirea dispensarului din Ojasca, în care am început serviciul, primul meu contact cu activitatea medicală. Actualmente în clădire funcționează Poliția și Centrul de Servicii Locale din cadrul Primăriei Comunei Unguriu. La dreapta clădirii era intrarea pe poarta Întreprinderii Miniere, iar în cealaltă clădire a funcționat Căminul Cultural, unde se dădeau și filme. (poza din sept. 2007)

În clădirea dispensarului se afla și locuința medicului. Medic era Dr. Rafa George, un domn tânăr și frumos, cu mare cârlig la femei. Era un om studios, dovadă că avea în cameră multă literatură de specialitate și universală, cât și multe reviste franțuzești. După anii 90 am aflat din Media că doctorul George Rafa lucra în cadrul Institutului de Medicină Legală, dar nu am îndrăznit să-l tulbur cu căutările mele. La dispensar mai funcționau două cadre medicale: sora Marin și sanitarul Costel. Sora Marin se bucura de multă considerație pe linie profesională, cât și socială. Era căsătorită cu un maestru miner, foarte apreciat și el. Costel era un tip

flușturistic, care mima multă emancipare, dar era cam sărăcuț din punct de vedere spiritual. Era holtei bătrâior și încerca prin multe talente să atragă atenția sexului opus și aprecierea celor din jur. Am înțeles că fusese și cântăreț bisericesc și avea oarecari înclinații spre muzica ușoară. Îi plăcea să cânte în limba italiană și cum nu prea știa bine limba, cam pocea cuvintele. Mi-a rămas în minte pleonasmul, pe care-l uza: „idem – tot așa” Era un bărbat fin și curat, însă respingător prin comportarea simandicoasă.

Locuințele minerilor erau amplasate pe dealurile localității, într-o colonie plăcută. Acolo am primit și eu o cameră, împreună cu un holtei de cca 45 ani, de talie mică ca și mine. Avea numele de familie Mihai, dar cel mai bine îi rețin porecla de Coroiu, după numele fostului bandit Coroiu, care a monopolizat atenția presei prin anii 40 – 50 și pentru care acest coleg de cameră, când vindea ziare, în acei ani, striga: „banditul Coroiu a fost arestat!”, sau „banditul Coroiu a evadat!”. Am aflat că banditul acela, Coroiu, a fost celebru prin deghizările și evadările reușite. S-a deghizat chiar și în general de armată și a sustras un camion de armament dintr-o cazarmă. Colegul meu de cameră era deosebit de vioi și volubil. Deși avea numai câte două degete la mâini, urmarea exploziei unei grenade, îi plăcea mult sportul și se descurca bine la volei. Era comic felul în care juca mingea cu câte două degete. Era de fapt și un bun mobilizator al sportului de mase, la nivelul localității Ojasca. Ambianța în colonie era plăcută, cu viluțele mici și cochete, cu atmosfera neviciată de răutăți, chiar cu o armonie peste care trona, în acele seri de vară, trilurile melodioase de armonică lansate de un minier chipeș cu nume de neamț, mult prețuit de locatari.

Foto 2. De la stânga la dreapta: croitorul Gică, un amic pocăit, la mijloc sunt eu, iar în dreapta imaginii, sanitarul Costel. Poza a fost făcută de Gică, cu un aparat automat, pe dealul din spatele dispensarului, deal plin cu pomi fructiferi, îndeosebi pruni..

La serviciu mă descurcam onorabil, și mulțumeam în gând tatălui meu că mi-a insuflat meseria, căci nu ar fi fost de ajuns ceea ce am învățat la școală. Îmi plăcea să fac pansamente artistice și injecții intramusculare cu bătaie. Injecțiile intravenoase îmi cădeau cam greu, mă tensionau cam tare, dar le reușeam. Nu știu ce impresie au avut colegii de serviciu și beneficiarii serviciilor mele, dar cred că au manifestat indulgență, având în vedere că eram începător. Înaintea mea, pe acel post a fost un felcer, pe nume Popescu, foarte apreciat și am simțit regretul localnicilor că i-a

părăsit, dar îl înțelegeau că a plecat la facultate. Vorbeau cu multă venerație despre el și eram un pic gelos.

De la fereastra sălii de tratamente îmi aruncam des privirea spre vadul apei Buzăului și spre un colțișor de pădurice, pentru frumusețea peisajului, dar mai ales să o văd pe Doina cu vaca la păscut. Doina era ca o felină, cu undiri gingașe și văcuța ei avea aerul liniștii pastorale. Chiar dacă eram sedus de magia clipurilor, subconștientul meu șugua: „Săraca fată, săracă, toată vara paște-o vacă / iarna, vaca – vacă, fata – fată!”

Chiar lângă dispensar se afla un club, la care se dădeau filme. Am mers și eu de câteva ori, mai mult pentru faptul că, chiar Doina îmi făcea ochi dulci. Când am intrat prim dată în sală, fetele știau că Doina îmi ține locul și m-au dirijat lângă ea. Eram foarte emotiv, căci nu mai fusesem niciodată în asemenea ipostază, de cuceritor. M-am așezat lângă Doina și tremuram de emoție și rușine. Filmul era înregistrat pe câteva benzi, dar nu cred că am înțeles ceva din el. Eram concentrat la situația în care mă aflam. Stăteam cu coatele pe speteaza băncii și deodată mă trezesc cu mâna ei în mâna mea. Nici acum nu mi-a trecut vibrația aceea, care pornea de undeva nedeslușit, parcă de la orbite, pectorali, scalp și radia sub formă de impulsuri neuronice până la extremitățile mai mult sau mai puțin senzuale. Când se termina banda îmi retrăgeam mâna, speriat, dar așteptam să înceapă altă bandă pentru a-mi relua mâna mult dorită. Doina era și ea timidă, dar nu ca mine. Cred că ei i-ar fi plăcut să ne afișăm împreună. După terminarea filmului am mers alături spre locuințele noastre. Ea locuia la casă în sat dar era aproape de colonie. Am fost un tăntălău, n-am știut ce să spun, atât eram de copleșit emoțional. În gândul meu, îmi făceam probleme că nu poate fi dragoste adevărată, că Doina urmărește doar funcția mea de felcer, ea fiind o fătucă de 16 ani cu o ucenicie în croitorie. Eram înebunit după un zâmbet al ei, dar se luptau în mine inima cu mintea și câștiga rațiunea. Eram prea tineri pentru o relație traincă, aveam armata de făcut și poate că mă gândeam și la o facultate. Inima îmi spunea că trebuie să renunț la orice pentru o clipă de fericire cu o așa zână. Trebuie să spun că Doina era o fata foarte, foarte frumoasă și asta nu că o spun eu, orbit de fiorii dragostei, ci pentru că pe toată valea Buzăului era recunoscut acest fapt. Când treceau trenurile prin gara Ojasca, numai ce auzeai băieți strigându-i numele, cu toate că ea nu era prin gară și nu o vedeau.

Acum, retroactiv, amintirile îmi redau emoții spiritale, căci numai astea mi-au mai rămas și le plâng rimat:

N-a fost să fii a mea, iubită !

Era o noapte luminoasă,
Când luna, blândă, se ivi,
Iar tu erai așa frumoasă,
Nici nu-ndrăzneam a te privi,

Căci, cu o rază sclipitoare,
Mi-ai dat fiorul unui dor
Și mă-ntrebam - voi putea oare
Să-ți dăruiesc al meu amor?

Așa iubirea-mi te visase,
O zână dulce ca-n povești,
Cu nurii copti, rotunde coapse
Și pregătită să iubești.

Iar ochii mei nu au putut
Să soarbă raza ta de stea
Și ce păcat că n-ai văzut
O lacrimă care plângea !

Poate atunci intrai în horă,
Să sorbi cu dulcele-ți sărut
Un suflet care te adoră
Și-o lacrimă ce te-a iubit.

Uscate-s lacrimile, deci,
Iar sufletele noastre – sloi,
Duc amintirile din noi
Spre troienirile de veci.

De ce na-m fost mai curajos ?
De ce n-ai fost mai fericită ?
Aș fi dorit, dar ce păcat,
N-a fost să fii a mea, iubită !

mior

O altă fată frumoasă era Coculeana, fata șefului de gară, elevă la Liceul B.P. Hașdeu, din Buzău. Era o blondă veritabilă și tinerețea o transformase în zâna din povești. A avut ghinion că a fost agățată de un neisprăvit care a făcut-o să sufere și i-a cam măcinat frumusețea, făcând-o să pălescă, chiar de la acea vârstă fragedă de 17 ani. Cu Doina am mai cochetat puțin, cam indirect, prin completarea unui oracol care circula printre tineri și la care am constatat că ea se referea prin răspunsuri la persoana mea. Am făcut și eu referiri de simpatie la adresa ei.

De prin Ojasca am încă vii unele amintiri cu dealurile care se ridicau în spatele coloniei și care aveau mulți pruni. În singura toamnă petrecută acolo m-am înfruptat substanțial, căci nu erau opreliști. Aveam și un amic, Gică. Era pocăit și încerca să mă apropie de credința lui, dar eu, ca fecior de dascăl ortodox, nu puteam fi victima lui. Avea Gică și un aparat de fotografiat automat și m-a fotografiat în diverse locuri pitorești. M-a dus Gică și la o adunare a pocăiților. A fost un cadru pitoresc, dar n-am rămas cu nicio impresie de acolo. Impresia plăcută o aveam despre Gică, vegetarian convins și foarte chibzuit în tot ce făcea, la cei 30 de ani ai săi, gospodărindu-se singur.

Viața politică, la acea vreme, nu am observat-o decât la nivelul organizației UTC, unde secretar era un tovarăș Panait, băiat bine așezat și foarte respectat. Cred că respectul era, de fapt, din teama față de funcția politică a lui.

Nu prea m-am bucurat când am aflat că se închide mina și voi fi transferat la Circa Medicală Cojanu, dar nu am avut de ales.

TRANSFERUL – CIRCA MEDICALĂ COJANU

Am avut și ghinionul că am fost transferat, după numai câteva luni de lucru, de la Ojasca la Circa Medicală Cojanu, care era dincolo de apa Buzăului, la circa 6 km. Un timp am făcut naveta la colonie, dar venind iarna a trebuit să mă stabilizez cu locuința chiar la dispensarul din Cojanu. În timp ce făceam naveta am mai avut o dată ocazia să mă întâlnesc cu Doina la nunta unei rude a ei. După o oră, lumea a lăsat liber centrul sălii și eu am traversat sala, intersectându-mă cu Doina. Mi-a făcut cu ochiul, dar emoțiile pe care le aveam m-au lăsat fără replică, așa încât nu știu ce a înțeles ea, dar cred că a considerat că mă țin cu nasul pe sus și nu-i dau atenție. Când veneam seara la culcare, în colonie, treceam prin lunca Buzăului și pe tot drumul cântam, tot cu gândul la Doina. Era un cântec, care spunea cam așa: „, Lună, printre stele lucind / Lunești prin poarta /

Norilor de argint / Ca într-un vers neuitat/ Care atâtea doruri a tot legănat/
Vino la mine iar, pe raza ta/ Și adu-mi în prag de zi/ Vestea de la ea...Lună,
și târziu către zori/ Când zarea neagră / Prinde mii de culori”..Simțeam
că mă înalț, dar numai la Doina nu știam cum să ajung. Cântecele menționate
l-am învățat de la instructorul artistic al Intreprinderii Miniere, un omuleț
cam la 45 ani, care pune mult suflet în activitățile artistice pe care le
organiza. Mergeam cu Brigada Artistică, a noastră, prin diferite localități
pentru spectacole. În dubița care ne transporta era o armonie deosebită,
plină de muzică, alta decât cea dirijată de partidul unic al clasei muncitoare.
Cred că asta mă atrăgea cel mai mult la activitatea de brigadă.

Circa Medicală Cojanu, avea sediul în satul Cojanu, localitate aflată
la 6 km de Ojasca, peste apa Buzăului. Cuprindea satele: Rătești, Unguriu,
Robești, Țâțârligu, Viforâta și Băceni. Acoperea o rază de 8 km., dar de la
dispensar până la Băceni era o distanță de 12 km. Era o zonă de un pitoresc
deosebit. Avea dealuri acoperite cu păduri, apa Buzăului cu viiturile ei,
adeseori mari, cu luntrea care făcea trecerea între Cojanu și Unguriu, cu
podețul peste apă între Rătești și Ojasca, cu tufele mari de liliaci într-o zonă
spre Băceni. Satul Cojanu avea puține case, dar în el funcționau: Primăria,
Dispensarul, Căminul Cultural și Ferma Agricolă. Doar Poliția avea sediul
la Rătești. Tot în Rătești se afla și o cantină, depinzând de Intreprinderea de
Drumuri și Poduri, în care se mânca bine și la prețuri foarte convenabile.

Dispensarul funcționa într-o casa boierească, fostă proprietate a lui
Costică Dumitrescu, boierul locului și fost primar al comunei înainte de
1947. Circula o legendă că domn Costică era tare-n falus, încât pe când era
primar spărgea nuci în primărie.

Mi-l amintesc bine pe domnul Costică, om la 73 ani, liniștit și închis în el
cu toate amintirile frumoase despre trecut, dar și cu necazurile vremurilor
noi, care-l dezmoștenise. De mine se apropia, simțind nevoia de
comunicare și văzându-mă atât de tânăr și neprihănit. Într-o dimineață de
vară a anului 1959 am ieșit în fața dispensarului și am avut plăcerea să
discut ceva mai mult cu domnul Costică. Îmi spunea că este recomandabil
să mergi desculț prin iarba sfântă de roua dimineții. Mi-a spus și că s-ar
putea să fie șerpi, dar să nu mă tem de ei, că sunt mai buni decât oamenii.
Ei mușcă omul doar pentru a se apăra și pot fi dresați, prinându-i de cap și
punându-i să muște din palmă. Își dau seama că nu pot mușca și se
obișnuiesc cu omul. Nu trebuie să faci mișcări bruște care să-i sperie. M-a
invitat domnul Costică și în sufrageria dumnealui, mi-a arătat biblioteca
impresionantă pe care o avea și s-a oferit să-mi împrumute cărți. Am luat o
carte și eram tentat să văd mai atent titlurile cărților, pentru încărcătura lor
istorică, dar m-am împiedecat de teama ce o aveam privitor la ochii și
urechile securității. Simțeam că acele cărți ascund mistere care „omului

nou” nu-i erau recomandate de sistemul politic. Cred că și-a schimbat domnul Costică impresia despre mine, dar pe nedrept, într-o zi când i-a venit o percheziție de la securitate. Am fost chemat să particip ca martor. Nu prea știam eu ce înseamnă folosirea mea și am fost oarecum curios. I s-a găsit, la fundul unei lăzi, un pistol care părea nou - nouț. Simțeam că e o înscenare, dar nu puteam spune nimic. Prin sat se zvonea că i-ar fi găsit și niște cocoșei de aur, pe undeva pe sub o leasă de porumb. L-au săltat pe sârmanul domn Costică și n-am mai auzit de el.

Clădirea dispensarului era frumoasă, cu scări înalte, un salon de intrare, care ținea loc de sală de așteptare și în care se afla o sobă din teracotă, de culoare crem și cu elemente decorative. Nu am văzut să se fi făcut foc în ea pe vremea când lucram acolo. Din acel salon, sau living, cum i se spune azi, dădeau patru uși: una era pentru cabinetul doctorului, alta pentru sala de tratamente, alta pentru magazia de medicamente și cea de a patra spre locuința domnului Costică Dumitrescu. Curtea din fața clădirii era chipeșă, bine îngrijită, cu multă verdeață, peste care trona un nuc. În curte se afla și o dependință, cu rol de bucătărie de vară, dar devenită locuință pentru moașa comunală. Tot în curtea din față se mai afla o leasă mare, care amintea de trecutul bogat al domnului Costică, dar prin care, cam de mulțisor, bătea un vânt trist de sărăcie.

Foto 3. Clădirea în care a funcționat Dispensarul Medical Cojanu. Poza este făcută în septembrie 2007. Familia fostului boier Constantin Dumitrescu a vândut clădirea unui baron local de prin Buzău, care a început să o reabiliteze.

Medicul de circă, în acele vremi era **Dr Ursu**, om în etate de 73 ani. Fusese colonel medic în armată și în timpul războiului, iar amprenta greutăților vieții era puternic întipărită pe chipul lui. Era înalt, cam gras (semăna chiar cu un urs) și cam neglijent îmbrăcat, cu haine cam murdare și descheiate, cu o căciulă cu urechile căzute pe jumătate și-i cam curgea nasul. Avea locuința la oraș, în Buzău și serviciul lui era mai mult pe drumuri, așa încât baza la dispensar era lăsată pe mine. Lunea avea program la Unguriu și ajungea seara la centru. Cât era la dispensarul de centru se caza în cabinetul medicului. Marțea ținea consultații la centru, iar miercuri o lua pe jos și bătea drumul de 12 km. până la Băceni, unde rămânea peste noapte. Joia o lua înapoi spre Cojanu și ajungea pe la prânz. Vinerea mergea din nou la Unguriu și de acolo spre casă. În timpul războiului suferise de tifos și rămăsese cu un lupus vulgaris în zona gâtului. Suferea și de adenom de prostată, pentru care urina des și cum nu se putea deplasa ușor până la latrina din curte, urina chiar și de față cu mine în tăvița renală și o vărsa în găleata de la lavoar. Era blând și sfătos, dar nu prea era la zi cu noutățile medicale și în mare parte se baza pe tratamentele știute de pe vremea războiului. Purta și o agendă medicală, din care se inspira pentru rețete, dar Chinina era medicamentul de bază. Când veneau doi tineri la consultație pentru certificatul de căsătorie îi chema pe rând în cabinet și consultul consta în câteva cuvinte pe care le adresa: „Fă, să fii cratiță!” și „Mă, să fii catâr!” și le semna certificatul. După ce plecau tinerii, de fiecare dată îmi explica noima cuvintelor adresate. Mă deranjau mult timbrele de Crucea Roșie, pe care medicul trebuia să le vândă clienților la fiecare consultație. Era jenant să scoți din buzunarele bieților țărani câte 7 lei, la fiecare venire în dispensar. Jenant era pentru mine și încasarea taxei pentru avizul sanitar de funcționare, aplicată tuturor meseriașilor, chiar dacă meseriile se efectuau în ambulatoriu. De fapt nu prea îmi îndeplineam această responsabilitate și puteam fi amendat oricând de SANEPID, dar am avut noroc, că nu am fost inspectat. Când mergeam împreună la deal spre satele Țâțârligu și Viforâta, scăpa domnul doctor câte un vânt și eu îi spuneam că mă bombardează, dar nu lua în seamă. Din când în când se oprea și-mi dădea câte o povață. Ținea morțiș să merg la facultate, considerând că pot, iar eu îi spuneam că n-am timp să mă pregătesc. Se oprea și-mi spunea: „Ei, măi copchile, într-o zi cu soare un om ținea găleata la streășină să adune apă de ploaie. Un trecător îi atrage atenția că e senin afară și-l consideră nebun. Omul nostru îi spune că ce-l interesează pe el, omul trebuie să încerce”. Îmi repeta și o amintire din armată, când o femeie a venit să reclame că fata ei a fost violată de mai mulți militari și el i s-a adresat: „Femeie, cum să țin eu 1000 de armăsari, când dumneata ai o iapă și nu poți s-o ții?” și iarăși îmi explica noima acelor cuvinte. Faptul că

lucra să mai pună ceva lângă pensie se datora ficei lui care era măritată cu un bucureștean. Fata s-a măritat fiind împiedecată să-și termine facultatea și individul a pretins ca tatăl ei să-i facă o rentă, așa că mai mult de jumătate din venituri mergeau la fica lui. L-am mai întâlnit pe domnul doctor și după ce am terminat armata și el nu mai lucra. Se stabilise la București la fică, dar ducea o viață grea, cauzată de ginere, care nu-l prea suporta cu bătrânețile-i supărătoare. Timpul și-l petrecea între apartamentul ficei și biserică, mai ales că-l părăsise și singurul lui sprijin moral, soția lui, căci era dusă de ceva timp în lumea fără de sfârșit.

Colegi la dispensar aveam pe:

- Sanitarul **Dinulescu**, de loc din Buzău și care făcea naveta aproape zilnic, dar uneori rămânea peste noapte la dispensar sau prin satele de care răspundea (Băceni și Viforâta). Era bun meseriaș dar și mare potlogar și afemeiat. Făcea victime pe la Băceni, escrocându-le cu injecții așa zis străine, dar în realitate banale cofeine, pentru care încasa bani mulți. Se lăuda cu bărbăția lui și cu femeile umilite. Într-o seară a dormit la dispensarul de centru împreună cu mine și a ținut să-mi arate bărbăția lui. Nu știu ce-i venise. Probabil că povestindu-mi despre succesele lui și gândindu-se la femeile de care vorbea, s-a cam excitat și a început să-și bată scula în cap. Slăbiciunile lui au fost sancționate de miliție și de soție, așa încât a rămas și fără serviciu și părăsit de nevastă. Soția lui, angajată a Sanepidului Buzău, era foarte apreciată ca profesie și ținută morală. I-a suportat multe bărbatului ei înainte de a se decide să se despartă. Viața dezordonată l-a condamnat și s-a stins la câțiva ani după încetarea activității la 58-60 de ani.

- Sanitarul **Iancu**, din Robești, om foarte așezat și gospodar, care se bucura de multă încredere și respect din partea tuturor celor care-l cunoșteau. Era stăpân pe activitatea din satul lui, Robești și i se dădea multă atenție la nivelul comunei și chiar la Direcția Sanitară Buzău. Nenea Iancu dovedea pricepere în meserie și încercam să învăț de la el și să mă comport cu maturitate în activitate și societate..

- **Moașa comunală**, al cărei nume nu-l mai rețin, era o domnișoară cam bătrână, urâtică (cu ochii bulbucăți, ca de broască), dar serioasă și pricepută în meserie. Locuia într-o anexă a clădirii dispensarului situată în lateral de scările de intrare în dispensar și avea un amarez care o vizita. El era contabil pe nu știu unde, cam bețivan și stătea cu ea sâmbăta și duminica, fără a fi căsătoriți. Cu mintea mea adolescentină, care vedea un fel de tot ce-i femeie trebuie acționată, am simțit atracția fizică, dar nu aveam managementul necesar. Instinctul era depășit de teama de a mă face de rușine;

* **Moașa din Unguriu**, o unguroaică fercheșă foc și bine coaptă. Era căsătorită cu secretarul comunei Unguriu (parcă, Borovină). Nu părea prea pricepută și era și cam prostuță, dar domnului doctor îi plăcea să meargă la dipensarul din Unguriu, poate chiar pentru frumusețea ei, ca o slăbiciune.

Rareori ne adunam toți la dispensar. Consultațiile erau date de domnul doctor, cu mine alături. Ceilalți trebuiau să fie pe teren, în satele de care răspundeau sau în misiunile pe care le aveau. Serviciul sanitar era nenormat, mai ales pentru mine, coana moașă și nenea Iancu, iar pentru domnul doctor și Dinulescu nu avea cum să fie nenormat căci ei făceau naveta la Buzău. Locuind la dispensar, eram foarte solicitat, ziua și noaptea, de oameni din sat și din satele vecine, pentru intervenții la diverse cazuri de îmbolnăviri. Un caz mai aparte a fost la familia Costică Georgescu, cu un copil de sub un an, care a făcut crup difteric. Toată noaptea l-am supravegheat și din trei în trei ore i-am dezlipit pielița ce se forma pe amigdale, i-am badijonat gâtul cu Albastru de Metil și i-am suflat Penicilină. Copilul se sufoca, dar până dimineața a scăpat de necazuri, spre bucuria părinților. Pe vremea aceea Penicilina era la putere și în multe cazuri trebuia să mă scol noaptea din trei în trei ore și să mă deplasez pentru tratamente. Nu eram plătit pentru tratamentele ambulatorii, dar oamenii se simțeau bucuroși să-mi dea câte ceva: ouă, brânză, lapte, ușurându-mi aprovizionarea cu alimente. Uneori serveam masa de prânz la cantina fermei pomi-viticole, iar dimineața și seara îmi făceam acasă omletă cu ceai sau lapte, cârniță prăjită și nu mai țin minte ce. La cantina IAS-ului, bucătăreasă era țața Stana, mama lui Vasile Dinu, care îmi era amic. Vasile avea cu doi ani mai puțin ca mine, dar era bine dezvoltat și avea înclinații literare și pe deasupra ocupa funcția de bibliotecar la căminul cultural. În baza asta de multe ori primeam mâncare gratuit, de la mama sa. În curtea cantinei era și locuința de serviciu a mamei lui Vasile și se continua cu dealul viticol, o zonă de vis. Într-o noapte am dormit la Vasile și era o lună plină, care ne-a inspirat poetic. Vasile a propus să facem o strofă despre lună și am făcut. Cred că mi-a ieșit mai bună decât a lui. Din acea curte pornea în sus pe deal via IAS-ului, care îmi prezenta un peisaj de vis, atât ca pitoresc , cât și ca sursă de plăcere organoleptică. Am înțeles că pe vremuri acele vii fusese în proprietatea Georgeștilor. Pe panta ce o avea aleea din vie, iarna se crea o pârtie de schiat foarte bună. Pe acea alee am pus, pentru prima și singura dată, schiurile și mi-am satisfăcut curiozitatea și plăcerea schiatului. La plecarea în armată, Vasile m-a însoțit până la Buzău și drept recompensă i-am cumpărat Istoria Literaturii Române, pentru care s-a bucurat foarte mult, dar de atunci nu l-am mai văzut.

Într-o zi am mers de am făcut o injecție președintelui Consiliului Popular, Baci, care suferea de plămâni și după injecție am fost tratat cu un pahar de vin. Eu nu prea beam vin și nici alte băuturi, de pe vremea când eram copil, la 5 anișori, când surioara mea m-a îmbiat cu țuică îndulcită și nu mi-a trebuit prea mult pentru a intra în comă alcoolică. De rușinea pățită atunci mi-am creat un refuz total de a bea alcool. Treptat însă, cam după ce aveam 19 ani, am mai luat câte un păhărel de vin. După ce am băut acel pahar oferit de președinte, am simțit o amețelă, dar și o euforie. De la locuința președintelui până la dispensar nu era departe, cam 500-600 metri. Intre dispensar și acea locuință era o vale cu un podeț și încă puțin. Am luat-o spre dispensar și parcă ceva mă îndemna să merg ca un om beat, cu toate că nu mă simțeam tare amețit. Ajuns la dispensar m-am așezat în patul meu de cazarmă și a început să-mi vină rău. Domnul doctor Ursu m-a văzut și l-am rugat să-mi aducă un lighean că îmi vine să vomit. Am vomitat și m-am răcorit, dar am suportat morala scurtă a domnului doctor: „măi copchile, ce-ai făcut tu?”. Am înțeles mai mult decât o ceartă și m-am rușinat tare. Desigur că nu am mai căzut în capcanele invitațiilor la băutură.

În afară de serviciu eram atașat vieții tineretului. Participam la toate activitățile cultural-artistice și sportive. Activam în corul căminului cultural, în echipa de fotbal a comunei, mergeam la baluri și nunți. În perioada cât am locuit la dispensar, a fost repartizat să locuiesc împreună cu mine și noul secretar al primăriei, Radu. Radu era un băiat frumos, dar cam aiurit și naiv. Venea de prin partea opusă față de orașul Buzău, cred că a fost plasat de securitate.

RELATII

La nivelul comunei erau mai mulți tineri cu care eram în relații foarte bune:

* **Nicu Ene** – agentul agricol, un tânăr blond și solid, care aducea cu Florin Piersic. Era de loc din Unguriu, foarte conștiincios în slujba lui, cu un bun simț ieșit din comun și multă modestie. Când rămânea la bal, venea să doarmă la dispensar. La dispensar aveam doar două paturi ca de cazarmă și era greu să dormi doi în pat. Într-o duminică, pe când Radu era plecat la părinții lui, a venit Ene să doarmă. L-am culcat în patul lui Radu, dar peste noapte Radu a venit și tare greu ne-a căzut deranjul, așa că l-am lăsat să tot bată la ușă, până când a venit cu milițianul Ivașcu, un țigănuș simpatic. A trebuit să mă îngrămădesc într-un pat cu Nicu Ene și de atunci Radu mi-a cam devenit dușman. Poate că și din cauza asta mi s-a cerut să-mi caut gazdă și m-am mutat în Rătești la familia Conțu Costică;

* **Chiriac**- agentul fiscal – un bărbat solid, șaten, cam la 30-35 de ani, holtei, cu mare afinitate pentru învățătoarea Viorica Harabagiu, deși fata era în logodnă cu un student în an terminal. Ar fi dorit el o căsătorie, căci îl mâna din urmă vârsta, dar își dădea seama că nu prea are șanse cu Viorica. Eu vedeam în el omul extrem de corect, demn de respect și model de comportament;

* **Zaharia...**, agentul veterinar, un bărbat blond, cam la 30- 35 ani, de asemeni holtei, foarte simpatic. Îmi plăcea mult cum vorbea, mai ales pentru că accentua pe „R”. Ca și Chiriac, locuia la Robești și fiind de vârstă apropiată umblau mult împreună. Numai cuvinte de laudă am auzit și am la adresa lui;

* **Nela Luntraru** – contabila Consiliului Popular, o fată un pic trecută, micuță și slabă ca o scobitoare, foarte serioasă și ambițioasă, cam irascibilă dacă era călcată pe bătăture și de fapt cu ieșiri imprevizibile, poate și din cauza hormonilor ținută în frâu. Obişnuia să-mi imite stângăciile, spre exemplu: când jucam volei în curtea Consiliului Popular, când săream la minge, strigam „Hepa” și ea se amuza copios imitându-mă. Și în alte cazuri îmi urmărea ticurile și mi le imita, arătându-și în anume fel superioritatea comportamentală și contribuția la o atmosferă de distracție, dar nu mă deranja deloc. M-a rugat odată să o însoțesc la un bal la Țâțârligu și țin minte că la întoarcere, noaptea, s-a creat o stare cam jenantă, plutind în aer o aventură amoroasă, dar mă contraziceam singur în lipsa mea de experiență și în rațiunea că nu putea fi o simbioză cu „scorpia” de Nela, așa că tot drumul a fost un echilibru pe marginea unei prăpăstii de amor. Când mergeam pe la Consiliul Popular, în biroul mare de la intrare și de obicei doar Nela era la serviciu, ceilalți fiind pe teren, o tachinam, dar cred că-i făcea plăcere să aibă în preajma ei pe câte cineva care să-i dea atenție. Într-o zi am scris pe masa unui birou primele mele versuri improvizate și i le-am recitat. Nu mai țin minte toate versurile, dar refrenul era: Și de va fi să mor / las cu limbă de clopot / ca Nela în amurg / să-mi cânte prohodul. Pe timpul ăla era îndrăgostită lulea de Doboș, același care mai târziu s-a căsătorit cu fosta mea amică Doina, de la Ojasca. Anii au trecut cu nemiluita și n-am mai aflat de Nela decât că s-ar fi căsătorit pe la Ploiești. Să-i dea Dumnezeu sănătate, căci are nevoie, având în vedere că de tânără era cam reumatică!;

* **Vasile Asanachi**- magazinierul de la cantina fermei. Era un băiat șaten, cu părul cam în creastă de cocoș, de statură medie, foarte activ în munca lui, dar și cu atracții mari spre distracții. Mi-a povestit odată despre vizionarea unui film, împreună cu prietena, de moment, Tuța Bărbulescu. Filmul avea scene de groază și la fiecare moment mai dramatic, Tuța se

speria, scotea câte un țipăt ștrangulat și se înghesuia în Vasile, de parcă ar fi cerut protecție.

Mă întâlneam des cu amicii menționați pe la Consiliu Popular sau la baluri. Am format acolo un fel de guvern în care fiecare dintre noi avea funcție de ministru: sănătății, agriculturii, alimentației publice, finanțelor, administrației publice. Era prins chiar și milițianul Ivașcu, drept ministrul de interne.

La gazda din Rătești plăteam o chirie de 200 lei, care acoperea masa și cazarea. **Țața Lenuța Conțu** îmi gătea special, ciorbițe și tocănițe și cel mai mult îmi plăcea laptele de capră, bătut. Aveam o cameră în partea dinspre drum, cu o semiobscuritate dată de perdele și amenajată în stil țărănesc, cu pat de lemn, saltea de paie, carpete de lână și preșuri. Nenea Costică era un om gospodăr, preocupat doar de treburile lui și nu prea-i auzeam gura. Trăia pe atunci și mama țăței Lenuța, o femeie tăcută, harnică și care se preocupa mult de meniul meu. Avea Țața Lenuța și o fetiță, Netuța, cam de 10-12 anișori, cuminte și harnică. Mă împăcam foarte bine cu gazda mea și mi-a rămas la inimă, dar nu am mai văzut-o de la plecarea în armată.

Pe timpul când eram în gazdă la țăța Lenuța, am cunoscut vecinii și am realizat legături de suflet cu ei. Am consumat cu ei multe medicamente, la modă pe atunci (cloranfenicol, penicilină, streptomicină, oleu canforat..) și am fost trup și suflet în intervențiile medicale. Un copil din vecini făcea crize de hipocalcemie și într-o asemenea criză am alergat cu el în brațe până la Ojasca, să-l predau la mașina salvării, care nu putea în acea perioadă să ajungă la Rătești, podul de la Berca fiind în reparație. Într-o zi, când am lipsit din localitate, s-a întâmplat că a murit un vecin, tatăl fetei care a devenit soția lui Sandu Negrean. A intervenit fostul sanitar al satului, domnul Niculescu (tatăl învățătorului Jan Niculescu), dar fără succes. Mi s-a spus că ar fi făcut infarct. Se putea să fie așa, dar din descrierea împrejurărilor și manifestărilor putea să fie comă pancreatică. Mâncase salată de amsii cu ceapă și a făcut spume la gură în timpul crizei, ceea ce putea să însemne o criză de pancreatită, urmată de comă pancreatică și deces. Nu am investigat cazul, căci pe acea vreme morții erau lăsați în pace.

Înainte de a flirta cu mine, Doina avea un prieten, destul de intim, Gică, pe care l-am văzut doar o dată, din uliță, prin fereastra casei Doinei. Aveam în oarecare măsură, conștiința încărcată, să-i iau iubita unui băiat care a plecat la oaste și când un alt flăcău chipeș, miner la Ojasca, mi-a amintit de acest lucru, i-am dat dreptate și am încercat să uit de Doina. Nu a trecut o lună de zile și am aflat, cu stupoare, că băiatul acela a agățat-o, deci nu fusese decât o invitație să mă dau eu la o parte să o poată cuceri el.

De-abia când am ajuns în armată m-a apucat un dor nebun de Doina și am avut curajul să-i scriu pentru a-i arăta motivele apatiei mele în prietenia cu ea. A fost prea târziu și din cauză că avea prieten nu mi-a răspuns. După terminarea armatei, când eram într-o vizită la laboratorul Sanepidului din Buzău, mă trezesc față în față cu Doina. Mi se tăia respirația de emoție, dar am fost adus repede la realitate, căci Doina avea nevoie de analize pentru căsătorie. Se căsătorea cu Doboș, fostul coleg la echipa de fotbal a comunei Cojanu, un bărbat frumos și înalt, muncitor la Exploatarea Petrolieră Berca. Eu în fața lui eram o țără de om și ce pretenții să am a mă mai da cocoș la Doina. Am ajutat-o să-și facă analizele și i-am urat casă de piatră, dar inima-mi sângera de neputința de a fi eu fericitul mire. M-am resemnat și după un timp am revăzut-o în treacăt ca o altă Doină, mică și grasă, un butoiaș, iar trăsăturile de frumusețe, ale feței, pălise mult. Se vede că-și făcuse efectul excesul de hormoni.

La Cojanu, aveam prieteni, dar nu prea apropiați, pe componenții echipei de fotbal, fiind și eu în echipă. Aveam oarece talent dar fiind micuț, cam trecea mingea pe lângă mine și nici șuturile nu erau așa de tari, ci mai de grabă fentoase. Echipa era condusă de un localnic, ceva rudă cu președintele Consiliului Popular, nenea Gică Mircea. Mergeam cu echipa și prin deplasări, la Unguriu, Vernești.. Aveam câțiva jucători buni: Doboș era portar, Cornel , fundaș central, Nelu Dinu, extremă și alții. Echipa nu avea rezerve, așa că jucai bine, nu jucai bine, trebuia s-o duci până la capăt. Eu jucam extremă stânga și Nelu Dinu pe dreapta. Semănam atât de bine că la un meci, la Unguriu, am fost confundați. Nelu a comis un fault și a început o huiduială urâtă. La ieșirea din teren am constatat că lumea se lua de mine. Am arătat spre Nelu și lumea a înțeles că ne confundase și a dat-o pe răs. La un meci de la Verești, care se afla la 20 km distanță, am plecat pe jos și unii au mers cu bicicletele. Am alergat pe teren tot timpul și nu cu prea mult spor căci am luat bătaie, dar la întoarcere am avut ambiția să vin tot pe jos și chiar să mă țin după bicicleta unui coleg de echipă. Ambiția asta m-a costat, căci la sosirea la gazdă, la familia Conțu, am avut o stare de rău, mai ales de la stomac, încât nu mai știam ce să fac, dar mi-a venit mintea la cap să nu mă mai grozăvesc altă dată.

La Căminul Cultural, sub baghetă învățătorului **Jan Niculescu**, am învățat cântece corale și dădeam serbări. Am învățat și o doină, la care eram solist și îmi plăcea căci parcă vorbea Doina mea: „ Doină, doină, glas de dor / Tu, nu mă lăsa să mor/ C-am trăit în zile grele, la la la la la / și cântând scăpai de ele, la la la la la. / .Doină zic, doină suspin / tot cu doina mă mai țin./ Doină zic, doină șoptesc / tot cu doina viețuiesc....”.Când cântam singur, în afara scenei, cred că străluceam, dar pe scenă mă pierdeam de emoții și cu greu reușeam să scot ceva la capăt. Falsam și nu

știi dacă pricepea multă lume, dar oricum melodia nu mai avea calitate și asta cred că pricepea. La serbarea, ținută în sala de ședințe a Consiliului Popular, am fost dublat de Nelu Dinu și ne-a ieșit în bună parte. Am încercat și o melodie de muzică ușoară, pe care o cântam foarte bine de unul singur, dar pe scenă am făcut-o de plâns. Era o melodie la modă pe vremea aceea: „ Întră lună pe fereastră / întră-n odăița noastră / și-n singurătatea mea / să-mi alini o clipă inima...Tu, de-acolo de-unde ești / Tu, veghezi iubirile-omenești / și te rog, cu vâl de aur te coboară / Întră lună pe fereastră, / întră-n odăița noastră / c-a plecat iubirea mea / și-a lăsat în suflet iarnă grea....”. În timpul acela mă gândeam la Doina pierdută. Cred că am uitat fereastra închisă, am stricat aerul și lumea din sală a strâmbat din nas.

Balurile îmi plăceau mult, dar nu prea aveam o prietenă cu care să mă distrez și cred că nici nu puteam rezista într-o stare de obligație. M-am împrietenit cu o fată din satul Rătești, **Nuța Grădinaru**, o blondină de 16 ani, cu liceul neterminat, foarte frumoasă. Avea numai tată și o soră care era învățătoare cam departe de casa părintească, undeva pe la Lipia, județul Buzău. Îmi plăcea mult de ea, dar am aflat că era bolnavă de plămâni și-mi producea griji să nu mă molipsesc și mă gândeam și la viitor, că nu puteam să mă leg pe viață de ea. Din pasiunea sentimentală pe care am avut-o la prima vedere, am căzut așa deodată în mine de durere, milă și teamă. Poate că am așteptat un prilej să-i spun că nu putem continua și a venit prin faptul că era geloasă pe Hermina, o fată cu care am dansat la un bal și de care Nuța a spus că nu se dă pe zece ca acea fată, ca un gest de gelozie. Am contrazis-o, spunându-i că nu e bine să zică așa și că n-am nicio treabă cu Hermina, dar am devenit mut și am evitat să mă mai întâlnesc cu ea. A mai fost o situație, că am mers la nuntă la sora ei, în comuna Lipia, prin apropiere de Mizil și m-am simțit tare străin, ea neîncercând să mă facă a mă simți bine.

***Hermina** era fika domnului Panaitescu, pensionar, care locuia chiar în clădirea în care era și Căminul Cultural. Fusesse expropriat de salonul în care funcționa atunci căminul. Ea avea un prieten mult mai în vârstă ca ea și mi se părea că acela îi cam juca feste. Hermina era o fătucă șatenă, cu părul creț, cu o statură potrivită. Deși nu avea decât 18 ani, știa să se facă iubită. Poate-am visat, poate a fost adevărat, dar după un bal, nu știu prin ce împrejurare am rămas la urmă și când să plec m-am trezit cu Hermina că mă cuprinde într-o îmbrățișare drăgăstoasă. M-am speriat, că nu avusesem experiențe din astea și pur și simplu îmi era teamă să nu mă fac de rușine și i-am refuzat îmbrățișările. Cred că m-a desconsiderat și m-a urât, căci de atunci s-a ferit să mai stea de vorbă cu mine. După aceea a venit totuși o dată la dispensar, pentru o injecție. I-am făcut injecția și de data aceea i-am făcut eu avansuri, dar foarte stângace și fără succes. De fapt era o fierbere a

mea și nici nu mai eram capabil de autocontrol. Se poate spune că și-a luat revanșa și cred că e bine să nu-i lași unei fete orgoliul rănit. În vara anului 2007 am făcut o vizită la Cojanu, cam după 48 ani, am regăsit-o pe Hermina și cred că avea motive să nu-și mai amintească de mine. E clar faptul că femeile rănite în orgoliul lor, nu iartă.

Cu 1-2 luni înainte de a pleca în armată mergeam pe la IAS și stăteam cu niște eleve de școală profesională, aflate în practică și care conservau prune, prin afumare la un cuptor aflat în curtea fermei, lângă cantină. Erau seri frumoase, cu cântece și voie bună și dintre fetele acelea mi-a căzut cu tronc **Florica**, o fată așezată, curățică și care știa să se îmbrace frumos. La baluri venea îmbrăcată cu o rochiță neagră, cu un decolteu larg și cu o salbă de mărgele la gât, ceea ce îmi dădea imaginea unei deschideri spre lumea dragostei. Am dansat pe la baluri, de câteva ori, cu ea și prietenia s-a legat, dar ce păcat că a trebuit să plec militar și s-a stricat jucăria. I-am scris din armată, așa cum mă pricepeam eu, decent, să-i spun că am îndrăgit-o. Am primit de la ea răspuns și pînă rînduri mi-a strecurat și șopârla: FNFVPT. Nu prea am priceput imediat și mi-a descifrat un coleg de armată (pentru a nu fi vulgar, dar și pentru a fi explicit asta însemna: faci nu faci vremea trece). Am simțit așa un fel de regret dar și de reful, căci se băteau în mine un simț și un bun simț. Ca să vezi, unde dai și unde crapă. La adresa ei nu mă gândeam decât la ceva serios și uite cum judeca ea, deci pentru ea nu conta de eram eu sau altul, numai sex să iasă. M-a uimit și rușinat faptul că scrisoarea mea, inocentă, o citise și doctorița nouă din Cojanu, doamna doctor Bobocea și i-a spus lui taticu că tare frumos scriu despre dragostea cu o fată.

DETAȘĂRI

În perioada cît am funcționat la Cojanu, am fost detașat de două ori: în primăvara anului 1958, pentru cca o lună, pe salvare și în toamna anului 1959, tot cam pentru o lună la spitalul Brătianu. Detașările aveau scopul de perfecționare. Stația de salvare a Buzăului avea doar o autosanitară. În primăvara aceea a fost o epidemie de gripă și solicitările salvării erau multe, dar cele mai dese solicitări erau pentru gravide cu probleme de naștere. Îmi plăcea programul de lucru pe salvare, căci era 24 cu 48. Mai aveam două colege, dar nu prea ne întâlneam căci se făcea schimbul din mers. Pe timp de noapte se dormea în bună lege, iar pe timp de zi erau deplasări cu mașina la diverse cazuri, ceea ce îmi plăcea căci vedeam multe locuri de pe raza județului. Cîteva cazuri îmi persistă în minte:

* O naștere pe salvare, care m-a pus față în față cu prima mea intervenție. O țigancă a născut și a fost o naștere ușoară, dar necazul meu a fost că nu știam cît de lung să tai cordonul ombilical, așa încît l-am lăsat

tare lung, spre hazul celor de la maternitate, când le-am predat cazul. Doamna Vlad de la Hematologie râdea cu lacrimi și mă bășcălea că am văzut Bucureștiul mort. Doamna Vlad, o doamnă înaltă, șatenă, era soția sanitarului Vlad, secretar de partid la Direcția Sanitară, și mă cunoștea destul de bine, întrucât soțul ei era amic cu tatăcu;

* Un caz de gripă, undeva în zona Mizilului, cu doi bătrâni amândoi bolnavi. Când am ajuns acolo, bătrânul stătea pe un scaun, iar bătrâna pe pat. I-am urcat în salvare și numai bătrânul vorbea. Ne-a povestit că avea copii cu funcții importante pe la București și care nu i-au mai vizitat cam de mult. Bătrânii arătau a intelectuali și cu o bună stare socială. I-am predat la Spitalul Gârlași, la secția Boli Contagioase, dar am aflat că nu au rezistat bolii. Bătrâna a murit cam imediat după internare, iar bătrânul, înainte de a muri a întrebat de soția lui, dacă-i e mai bine. Nu i s-a spus și bătrânul s-a stins fără a ști că soția lui murise deja;

* Am mers la un caz tocmai la Nehoiu. Era noapte și prin localitatea Măgura, șoseaua trece prin pădure și de pe dealul care se ridică pe partea stângă, la direcția de mers spre Nehoiu, s-au prăvălit pietre și mașina a fost lovită. Pietrele nu au fost mari și am continuat drumul, dar cu multă teamă și bănuială că ar fi fost urși sau tâlhari care ne-au atacat:

* La un caz de naștere, femeia respectivă avea durerile facerii și sărmana țipa de durere, iar eu nu-i puteam face altceva decât să o încurajez. I-am cerut să mă strângă de mână și mă strângea așa de tare că mă durea și pe mine durerea ei. Așa am parcurs tot drumul până la maternitate, participând și eu la durerile facerii. Mă amuzam, dar mă și îngrijoram că iar va trebui să nu știu cum să leg ombilicul. Trebuie să recunosc că nu se făceau pregătiri de specialitate pentru intervenții de salvare, și fiecare se descurca după propria experiență, mai mare sau mai mică, iar despre trusă de intervenție (aproape inexistentă), ceva sumar. Recunosc că însoțitorii de pe salvare erau pur decorativi. De luai pe cineva de acasă cu salvarea nu prea aveai ce-i face pe traseu și-l transportai ori la urgențe, ori la morgă. Nu aveai nici-o răspundere de intervenție rapidă pentru a preveni decesul. Rămânea doar la latitudinea și atitudinea cadrului sanitar de a găsi și aplica soluția medicală optimă și de a păstra flacăra vieții.

În timp ce lucram pe salvare am avut plăcerea să lucrez cu doi șoferi foarte pricepuți și cu bune maniere. Nea Tache m-a încântat cu vocea și melodiile lui, venite parcă din străbuni, dar cu multă substanță sufletească. Unul din cântece spunea cam așa: Deși-i o simplă amintire / ce a rămas în gândul meu / iubita mea cu toate-acestea / te-am iubit și-mi pare rău. Refren: Nu mă lăsa ca să cad în pierzare / inima mea, legată-i de-a ta / mi-ai distrus viața mea.... ș.a.m.d. Alt cântec pe care mi-l cânta nea Tache în timpul deplasărilor cu mașina salvării avea versuri tot așa venite de demult:

Uitării s-o dau nu-i cu putință / caci sunt stăpânit de-un dor nebun / viața nu-i decât o suferință / totuși nu-ndrăznesc ca să o spun. (refren) : Numai un cuvânt de dor, de-amor, / unul cum nu-i altul trecător, / viața mea o dau, n-o prețuiesc / doar să-mi spui odată „Te iubesc!”.....

Cel de al doilea șofer, Oancea, era un bărbat tânăr, îngrijit și cu nasul cam pe sus. Îmi povestea cât de mult era iubit de soția lui, cum avea grijă de el și cât de curățică era. Simțea o plăcere mare să facă dragoste cu ea și o venera pentru grija ei față de dușurile, înainte și după partidele de amor.

În acea perioadă m-am întâlnit de câteva ori , din întâmplare cu fostul coleg Petrescu Edmond. Am fost încântat să-l revăd, dar am purtat de fiecare dată discuții scurte, fără a ne propune să petrecem mai mult timp împreună și să ne spunem despre activitatea noastră și intențiile de viitor.

La Spitalul Brătianu am efectuat o practică, cam prin lunile august - septembrie 1959. Spitalul Brătianu avea specializarea pe Chirurgie și funcționa într-o clădire istorică, în apropiere de Crâng. În perioada aceea locuiam la părinți, la Dâmbroca și făceam naveta cu bicicleta. Aveam două colege de practică, niște doamne mai în vârstă, care erau tare șoticoase și buruienoase. Eu luam în fiecare zi câte o sticlă de jumătate de litru cu mișmaș, o amestecătură de vin și must, care le plăcea foarte mult. Sora mai tânără ne povestea despre visurile ei cu moși care o făceau fericită și despre alte iluzii sexuale. Vroia de fapt să mă facă pe mine a mă rușina și reușea foarte bine. La spital m-a impresionat curățenia și o asistentă foarte frumoasă, așa cum o vedeam eu cu ochii trupului plin de hormoni. Tremuram de plăcere și emoție când o vedeam și o asemuam cu Doina de la Ojasca, dar asta era versată că lucra cu doctori, care mai de care mai chipeș și cine știe ce aventuri amoroase avea la activ.

ALȚI PRIETENI ȘI CUNOSCUȚI

La Cojanu m-au mai impresionat;

* Milițianul **Ivașcu**, un țigan mititel și cu o droaie de copii. Era mai tot timpul pe drumuri, la datorie, pe toată comuna. Reușea să atragă de partea lui diverși tineri fără ocupație și-i angrena în munca de observare a actelor necugetate. S-ar putea spune că recrutase informatori, dar el îi folosea mai mult pentru protejarea liniștii publice și cred că asta nu era rău. Unul dintre uneltele lui, Valerică, un băiat de prin Rătești, care era dintr-o familie bunișoară, dar nu avea ocupație și era măgulit că primea însărcinări de la milițian și că era luat ca însoțitor în razii de noapte. Urmare a activității bune a milițianului, nu se întâmplau acte huliganice. Balurile

erau cuminți, chiar dacă veneau tineri și din alte sate și alte comune. Se putea circula pe tot cuprinsul comunei, zi și noapte, fără teama de a fi atacat de tâlhari.

* Nenea **Gică Mircea**, localnic. Avea cam 35 ani, era om la casa lui și om de omenie în societate. Deși avea o aluniță, ca semn distinctiv pe obraz, obrazul îi era subțire. Cred că avea misiune din partea Consiliului Popular să se preocupe de viața sportivă a comunei și făcea acest lucru cu multă dăruire. Era un pic trecut de vârsta sportivității, dar avea inima tânără și participa cu pasiune la toate activitățile sportive, atât ca mobilizator, cât și ca organizator. Nu l-am auzit să ridice tonul vreodată, chiar dacă unii dintre noi eram fotbaliști pârâți și nu aduceam deloc servicii echipei ci eram doar figuranți. Antrenamentele constau în trageri la poartă, la care apăra Doboș și cel mai bun trăgător era Cornel - fundașul central. Bine juca și Nelu Dinu, iar de ceilalți nu prea-mi amintesc. Eu încercam să trag cu fente, pentru a intra mingea măcar o dată în poartă, dar mi se părea cam grea mingea și poarta cam departe, având în vedere incorpolența mea. Făceam și miuțe de antrenament, dar nu aveam program de rezistență fizică, așa că rezistam fiecare după puteri și ambiții. L-am regăsit pe nea Gică, în 2007, bucurându-mă nespun că trăsăturile feței erau aceleași de pe vremuri, același zâmbet reținut, aceeași bonomie inconfundabilă. Cred că a avut ceva divergențe cu Jan Niculescu și nu-l prea avea la inimă, chiar și după moartea acestuia. La acea reîntâlnire, când l-a filmat feciorul meu Andu și când l-am întrebat de Jan Niculescu, mi-a dat o replică oarecum amuzantă și de care s-a amuzat foarte tare Andu. Despre Jan Niculescu el a spus: „ A murit, dă-l în p...a măsii! ”, motivând că s-a purtat urât;

Când scriu rândurile astea, adică la sfârșitul lunii ianuarie 2009, nea Gică nu mai este. S-a stins în urmă cu o săptămână. Se pare că mi-a mai murit o amintire. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

* Învățătorul **Jan Niculescu**, directorul Școlii, pentru preocupările pe care le avea privind viața culturală a comunei. A format și dirijat corul comunei, organiza serbări și baluri. Pot spune că dădea viață culturală comunei;

Foto 4. 2007 - Nea Gică Mircea încearcă să-și reamintească.

Foto 5. 2007 - Râdem, căci nea Gică a vorbit de Jan Niculescu, spunând că a murit și i-a tras o înjurătură, dar despre morți,...numai de bine.

***Vasile Dinu**, un băiat la 16-17 ani, cu liceul neterminat, din motive pecuniare, căci nu avea decât mamă, bucătăreasă la cantina fermei pomivitice Cojanu.. Era deosebit de precoce, maturizat, serios în activitatea lui de bibliotecar la Căminul Cultural, preluând și sarcini de director al aceleiași instituții, dar își propunea mai mult decât putea face. Se lipea de mine și îl simțeam apropiat și cam cu aceleași înclinații pentru poezia eminesciană. A fost singurul amic din partea locului care m-a condus la încorporare și am simțit plăcerea să-i fac cadou Istoria Literaturii Române, ca o recunoaștere a amicitiei noastre. Valurile vremurilor ne-au purtat pe căi diferite și nu am reușit să-l regăsesc, cu toate că am încercat ceva asemănător cu căutările din „Toate pânzele sus”. Pânzele nu mai rămân sus, căci am aflat de la domnul Grigorescu, că Vasile s-a dus. Dumnezeu să-l aibă în pază!

Foto 6. Eu alături de amicul Vasile Dinu, în 1959.

ARMATA

În timpul serviciului militar am funcționat o mare parte în calitate de instructor sanitar. Armata a fost, practic, integrată în serviciul sanitar pe care l-am efectuat și de aceea o cuprind în etapa serviciului sanitar.

Având în vedere statura minionă pe care o aveam, îmi doream din tot sufletul să fac armata, pentru a mă simți integrat în rândul oamenilor. În primăvara anului 1959 eram chemat la recrutare și am mers la Comisariatul din Buzău, unde, cu toată rușinica, mi-am expus goliciunea fizică. Eram la limita admiterii pentru satisfacerea stagiului militar, dar am fost admis. Mi-am reluat activitatea la Circa Medicală Cojanu și am funcționat până la chemarea pentru încorporare. Am fost încorporat pe 20 oct. 1959. Cu 12 zile înainte mi-am luat concediu și m-am despărțit de amicul cel mai apropiat, Vasile Dinu. Am plecat în armată de acasă, de la Dâmbroca și am fost foarte trist că nu m-a condus nimeni, nici măcar la autobuzul din sat. Doar mama a aruncat o privire lungă până am dat colțul la șosea. La Buzău, am fost adunați mai întâi în curtea Comisariatului, până au sosit toți recruții. Am fost conduși la tren și duși la Comisariatul Județean Ploiești. La Ploiești ne-am adunat în curtea Comisariatului, până au venit de prin toate zonele județului. În așteptare s-a organizat program artistic, cu divertismente muzicale și cel mai mult mi-a plăcut un ȝigan frumuseel, care era recrut și avea mare asemenea cu Raj Kapor și un talent deosebit. Cânta vocal și la acordeon și a interpretat melodii din filmul indian Articolul 420, după modelul ȝiganului român:

„Pe șoseaua Colentina
Trece Rita cu mașina
Și Raj cu Motocicleta
Să-i fure Ritei poșeta.
Bagă, bagă, bagă-n ea
Motorină pe șosea,
Bagă, bagă, bagă-n ea,
Că e tânără și vrea!

.....

cât și ceva din Vagabondul :

Am pantofi șic, japonezi,
Pantalonii sunt engleji,
E nemțească șapca mea,
Indiană-i inma.
A aa, a aa, avaramu

.....

Sunt vagabond și sunt hoinar
Și n-am un ban în buzunar
A, a, a, a, aaa, aaa, a, a, a,
.....

Am stat în curtea comisariatului până seara și am fost înghesuiți în camioane cu prelată și duși spre nu știam unde, prin întunericul nopții. Vedeam din când în când câte o rază de lumină și eram tăcuți și îngrijorați. Mă afluam într-o stare de imponderabilitate. Puteam să-mi imaginez că la fel erau transportați deținuții spre lagărele naziste. Ne-am trezit din acest vis urât în unul și mai urât, cu ochii deschiși, când am fost dați jos din camioane, la lumina zorilor, în curtea cazărmii. Abia acolo am aflat că suntem la Cocargea, o localitate cam la 15 km de Fetești, la UM 1837. Am fost încolonați și introduși pe rând într-un hol mare, întunecos, luați în primire de frizeri și făcuți zero. Am avut norocul să fiu tuns de un fost coleg de la Școala Sanitară, militar în anul II. Am schimbat câteva cuvinte și impresii cu el și am fost mai puțin chinuit decât alții care erau tunși ca niște oi. În sinea mea eram mândru că sunt și eu bărbat și fac armata, dar un sentiment de singurătate, de părăsire din partea familiei și a prietenilor, de izolare, m-a marcat o bună bucată de vreme. După „supliciu” acela, am fost introduși la dușuri de parcă eram băgați la camera de gazare. Într-o grabă necunoscută de noi până atunci ni s-a dat apă caldă, apoi apă rece și stop, am rămas cu săpunul pe noi și ne curgeau lacrimi de usturime. Ne-am șters așa cum am putut și apoi am primit ținuta cazonă. Venea ca naiba pe noi, mai ales pe mine, care eram mai redus dimensional și nu se găsea, la repezeală, uniformă corespunzătoare. Echipamentele civile ne-au fost puse în saci, băgate la etuvă și apoi la magazie. Cu o valiză de lemn în care mai țineam unele accesorii și rechizite, am fost conduși la una dintre barăci, în care se afla un dormitor cu 60-70 paturi, suprapuse, cât pentru un pluton. Baraca din lemn avea ușă care dădea într-un hol de intrare, în stânga cu grupul sanitar iar la dreapta se intra în sala armelor, în care era un rastel mare cu armele tuturor camarazilor. În caz de alarmă fiecare soldat știa să ajungă cu ochii închiși la arma lui. Intrarea în dormitor era cu două uși mari. Podeaua era neagră, dată cu motorină, așa cum se obișnuia cu toate sălile în care se desfășurau activități de pregătire militară. Paturile erau înșiruite pe patru coloane, dintre care una la stânga și trei, lipite, la dreapta. Între coloana din stânga și cele din dreapta era un culoar mare, pe toată lungimea dormitorului. Ferestrele, cam mici și joase, plasate pe dreapta, pe toată lungimea dormitorului, nu asigurau o luminozitate corespunzătoare și pe deasupra, erau obturate de paturi. Tavanul era destul de jos încât dădeam cu mâna de el chiar dacă stăteam în șezut pe patul suprapus.

Programul era foarte precis și se baza pe planificări bine întocmite. S-a început cu pasul de front, apoi cu folosirea armamentului, tehnici de luptă, dar peste toate a dominat pregătirea politică pentru formarea conduitei patriotice și a moralei comuniste. Programul administrativ avea unele aspecte murdare, umilitoare, dar eram tânăr, modest și dispus să-mi duc crucea până la capăt, fără să cârtesc. Dimineața la ora 5,00, aveam deșteptarea. Înviorarea, la sunetul goarnei, presupunea o echipare rapidă, la 12 secunde, sub directă urmărire a șefilor de grupe, care ne numărau secunde și ne puneau să facem dezechipări și echipări, în cazul că nu ne încadram în timp. Am căpătat o tehnică a smulgerii echipamentelor de pe noi și de îmbrăcare, încât reușeam până la urmă să ne încadrăm în timp. Uneori, seara, la culcare participa la programul de dezechipare și sergentul Sabău, un tip căruia îi plăcea răcăneala și să ne umilească prin metode dure – răutăcioase, chiar sadice. După echipare și înviorare, mergeam pentru igiena de dimineață, apoi eram duși pe sectoare să facem curățenie. Aici era cea mai umilitoare activitate, căci unele sectoare erau foarte murdare și trebuia să le facem lună. Mi s-a întâmplat de câteva ori să merg la blocul cadrelor militare, să găsesc WC-urile înfundate și să le desfund cu mâinile, căci nu erau alte mijloace. Cu fărâșul luam urina și dejecțiile de pe jos, care ajungea uneori cam până la glezne, și o puneam în oala de WC, abia desfundată de mine. Eram mândru că reușeam să mă încadrez în program, apoi mergeam la încolonare și cu cântec, înainte marș spre sala de mese. Aveam oarecare scârbă să mănânc, după treaba pe care o făcusem și pentru faptul că nu avusesem săpun să mă spăl la terminarea acelei activități. Șeful nostru de grupă era un fruntaș, provenit de prin Ardeal, care avea afinitate față de limba germană și obișnuia să facă unele comenzi și mai ales numărătoarea pentru cadență, în nemțește. De altfel îmi era simpatic și nu era dur cu noi, ci doar ferm în comenzi. Porneam spre cantină în pas de marș și cu cântec. Două cântece învățate cu fruntașul nostru erau cele folosite la deplasarea prin unitate: „Zorile ne bat în geamuri” și „Când am plecat în armată”. Un coleg de prin mediul rural, cu voce ascutită, dădea tonul la cântec și apoi cântam:

„Zorile ne bat în geamuri, sus de-acum soldat,
Să fii primul ce străbate câmpu-nrourat,
Mergi acum în pas cu mine armă draga mea
Și când merg la braț cu tine, tu să-mi cânți așa:
- Fi-i voios și scoate pieptul, uite-așa
Și privirea înainte, tot așa!
Pentru pace, pentru glie, înainte marș!
Și mereu la datorie, înainte marș!

Tu să fii ostaș de frunte sus la regiment
 Și învață bine arma ca-n regulament!
 Hai, din nou, în marș cu mine armă draga mea
 Și când merg la braț cu tine, tu să cânti așa:
 - Fi-i voios și scoate pieptul, uite-așa
 Și privirea înainte, tot așa!
 Pentru pace, pentru glie, înainte marș!
 Și mereu la datorie, înainte marș!

Cel de al doilea cântec spunea cam așa:

„Când am plecat în armată zău eram fricos,
 Mi-era frică și de-o frunză ce pica pe joos,
 Da, da, da, ce pica pe jos,
 Da, da, da, ce pica pe jos.
 La sfârșit când m-oi întoarce iar la mândra-n sat
 Am s-o pun să mă sărute după număraat,
 Da, da, da, după numărat,
 Da, da, da, după numărat.
 La mijlocul numărării spun că am greșit
 Și-am s-o pun să mă sărute de la început,
 Da, da, da, de la început,
 Da, da, da, de la început”.

Suna foarte frumos ansamblul vocilor noastre de tineri bărbați.

După masa de dimineață eram aliniați în careu pe platforma din fața cantinei și așteptam venirea comandantului de regiment, pentru a i se da raportul. În acea așteptare se făcea controlul (comandantul de grupă privea pe țevile armelor dacă sunt curățate de rugină, făcea și controlul unghiilor, controlul echipamentului și ținutei, batistelor, iar comandantul de pluton făcea această verificare prin sondaje) și apoi se dădeau rapoarte pe cale ierarhică: șeful de grupă la șeful de pluton, șeful de pluton la cel de companie. Aveam ca șef de pluton un locotenent tânăr, chipeș și cu o ținută foarte demnă. După programul de dimineață eram conduși spre sălile de pregătire, unde comandantul de pluton ne ținea cursuri și făcea seminarii pentru însușirea tehnicii de luptă și pregătire politică. Uneori ieșeam pe câmp pentru diverse tactici de apărare și de luptă. După masa de prânz eram lăsați la dormitor pentru un pic de odihnă, câteva preocupări personale (repararea echipamentului, scrisori către rude și prieteni). Eram

folosiți și la diferite activități de gospodărire a cazărzii (curățenie la gospodăria anexă, îngrijirea porcilor și cailor ..). Seara, după masă, reveneam în dormitor și sub îndrumarea șefilor de grupe făceam pregătiri pentru ziua următoare

(lustruirea cizmelor, curățirea armelor, spălarea obielelor). Înainte de stingere se făcea apelul de seară, apoi se dădea dezechiparea rapidă și culcarea. Peste noapte se făcea de planton, prin rotație, sau uneori pe bază de sancțiune. Durata activității de planton era de două ore, dar ne venea rândul destul de rar căci eram peste 60 în dormitor și pe deasupra unii erau abonați din cauza abaterilor pe care le comiteau. Am avut noroc de un fruntaș oltean, șef de grupă, care avea patul aproape de mine și care era topit după poezia lui Eminescu, iar eu îi recitam asemenea poezii. Era fascinat când îi recitam „Cugetările sărmanului Dionis”:

Ah! garafa pântecoasă doar de sfeșnic mai e bună!
Și mucoasa lumânare sfârâind săul și-l arde,
Și-n această sărăcie, te inspiră, cântă barde —
Bani n-am mai văzut de-un secol, vin n-am mai băut de-o lună.

Un regat pentru-o țigară, s-împlu norii de zăpadă
Cu himere!... Dar de unde? Scârțâie de vânt fereasta,
În pod miaună motanii — la curcani vânăta-i creasta
Și cu pasuri melancolici meditănd umblă-n ogradă.

Uh! ce frig... îmi văd suflarea, — și căciula cea de oaie
Pe urechi am tras-o zdravăn — iar de coate nici că-mi pasă,
Ca țiganul, care bagă degetul prin rara casă
De năvod — cu-a mele coate eu cerc vremea de se-nmoaie.

Cum nu sunt un șoarec, Doamne — măcar totuși are blană,
Mi-aș mânca cărțile mele — nici că mi-ar păsa de ger...
Mi-ar părea superbă, dulce o bucată din Homer,
Un palat, borta-n părete și nevasta — o icoană.

Pe pereți cu colb, pe podul cu lungi pânze de painjen
Roiesc ploșnițele roșii, de ți-i drag să te-uiți la ele!
Greu li-i de mindir de paie, și apoi din biata-mi piele
Nici că au ce sa mai sugă. — Într-un roi mai de un stânen

Au ieșit la promenadă — ce petrecere gentilă!

Ploșnița ceea-i bătrână, cuvios în mers pășește;
Cela-i cavalier... e iute... oare știe franțuzește?
Cea ce-ncunjură mulțimea i-o romantică copilă.

Bruh! mi-i frig — Iată pe mână cum codește-un negru purec;
Să-mi moi degetul în gură — am să-l prind — ba las', săracul!
Pripășit la vreo femeie, știu că ar vedea pe dracul,
Dară eu — ce-mi pasă mie — bietul „îns!“ la ce să-l purec?

Și motanul toarce-n sobă de blazat ce-i. — Măi motane,
Vino-ncoa să stăm de vorbă, unice amic și ornic.
De-ar fi-n lume-un sat de mâte, zău! că-n el te-aș pune vornic,
Ca să știi și tu odată, boieria ce-i, sărmane!

Oare ce gândește hâtrul de stă ghem și toarce-ntr-una?
Ce idei se-nșiră dulce în mâteasca-i fantazie?
Vreo cucoană cu-albă blană cu amoru-i îl îmbie,
Rendez-vous i-a dat în șură, ori în pod, în găvăună?

De-ar fi-n lume numai mâte — tot poet aș fi? Totuna:
Mieunând în ode nalte, tragic miorlăind — un Garrick,
Ziua tologit în soare, pândind cozile de șoaric,
Noaptea-n pod, cerdac și ștreșini heinizând duios la lună.

Filosof de-aș fi — simțirea-mi ar fi vecinic la aman!
În prelegeri populare idealele le apăr
Și junimei generoase, domnișoarele ce scapăr,
Le arăt că lumea vis e — un vis sarbăd — de motan.

Sau ca popă colo-n templul, închinat ființei, care
După chip ș-asemănare a creat mățescul neam,
Aș striga: o, motănime! motănime! Vai... Haram
De-al tău suflet, motănime, nepostind postul cel mare.

Ah! Sunt printre voi de-aceia care nu cred tabla legii,
Firea mai presus de fire, mintea mai presus de minte,
Ce destinul motănimei îl desfășură nainte!
Ah! ate, nu tem ei iadul ș-a lui Duhuri — liliicii?

Anathema sit! — Să-l scuipe oricare motan de treabă,
Nu vedeți ce-nțelepciune e-n făptura voastră chiară?

O, montani fără de suflet! — La zgâriet el v-a dat gheară
Și la tors v-a dat mustețe — vreți să-l pipăiți cu laba?

Ii! că în clondir se stinge căpețelul de lumină!
Moșule, mergi de te culcă, nu vezi că s-a-ntunecat?
Să visăm favori și aur, tu-n cotlon și eu în pat
De-aș putea să dorm încalea. — Somn, a gândului odină,

O, acopere ființa-mi cu-a ta mută armonie,
Vino somn — ori vino moarte. Pentru mine e totuna:
De-oi petrece-ncă cu mâțe și cu pureci și cu luna,
Or de nu — cui ce-i aduce? — Poezie — sărăcie!

Și Scisoarea a V-a era savurata mult de camaradul meu mai mare,
mai ales din prima parte:

Biblia ne povestește de Samson, cum că muierea,
Când dormea, tăindu-i părul, i-a luat toată puterea
De l-au prins apoi dușmanii, l-au legat și i-au scos ochii,
Ca dovadă de ce suflet stă în piepții unei rochii...
Tinere, ce plin de visuri urmărești vre o femeie,
Pe când luna, scut de aur, strălucește prin alee
Și pătează umbra verde cu misterioase dungi,
Nu uita că doamna are minte scurtă, haine lungi.
Te imbeți de feeria unui mândru vis de vară,
Care-n tine se petrece... Ia întreab-o bunăoară —
O să-ți spuie de panglice, de volane și de mode,
Pe când inima ta bate ritmul sfânt al unei ode...
Când cochetă de-al tău umăr ți se razimă copila,
Dac-ai inimă și minte, te gândește la Dalila.

.....

Avea slăbiciuni față de toate poeziile pe care i le recitam și mai ales
de: Glosă, Somnoroase păsărele, Mai am un singur dor, La steaua,
Epigonii....

Avea slăbiciuni față de mine și mă ajuta la dezecipare prin tragerea
cizmilor din picioare. Din slăbiciunea asta mă scutea și de unele corvezi la
gospodăria anexă, spunându-mi că mai bine să-i recit niște versuri decât să

lucrez. Ne așezam printre clăile de fân și derulam toate poeziile pe care le știam.

Au fost și momente mai deocheate, la dormitor. Într-o după amiază a venit sergentul Sabău, care îndeplinea funcția de plutonier de companie și ne-a chemat la interval, pe culoarul dintre paturi. Ne-a comandat să ne aliniem la interval, apoi să rupem rândurile și să ne aliniem la ferestre, culcat și târâș pe sub paturi. La interval a întrebat cine a pomenit de reactorul de Sabău și cum nimeni nu a recunoscut, ne-a supus la comenzi stupide. Ne-a dat și dezecipare – echipare rapidă și apoi adunarea în fața barăcii. La faza asta mulți nu au reușit să se încadreze în timp, mai ales în privința încălțării, așa că au rămas numai cu o cizmă încălțată. Afară era zăpadă și ni s-a ordonat pas de front. Era și tragic și comic să vezi cum pasul de front suna plici și poc. Ni s-a dat din nou alinierea la interval și iar ni s-a cerut să spunem cine a vorbit despre reactorul de Sabău. Câțiva soldați au luat o atitudine de condamnare a batjocurii la care eram supuși. Soldatul Bătrâna nu a mai rezistat și a ieșit în față să recunoască, cum că el ar fi spus, dar am înțeles că nu era adevărat. Bătrâna era cu ochii în lacrimi și a spus că el e orfan și nu mai poate suporta să fie umilit în felul ăsta. Un alt soldat, oltenaș și membru de partid, a spus că el va raporta la comandant, ceea ce a și făcut și am aflat că, după câteva zile, Sabău a fost retrogradat și de atunci n-a mai apărut pe la noi. Întâmplarea cu Sabău a pornit de la trecerea acestuia pe la WC-ul nostru, când a auzit cum un soldat îi spunea altuia dintr-o cabină alăturată: „Mă-i ce o fi de n-a mai apărut reactorul ăla de Sabău?”

Un alt caz picant a fost cu un coleg, de prin Buzău, pe nume Buta, care obișnuia noaptea să umble pe la cocoșei soldaților care dormeau mai greu. Era un bărbat destul de bine și cu pregătire medie, tehnician veterinar. Probabil că mâncase multe fudulii în viața lui veterinară încât a devenit sugaci și de cocoșei umani. De la considerația pe care o avea până atunci a ajuns total discreditat, dar nu i s-a întâmplat nimic deosebit și a continuat ascensiunea până la gradul de sergent.

Eu am încercat să fiu conștiincios și să-mi duc la bun sfârșit perioada de 45 zile, de înaintea depunerii jurământului. Eram tentat să merg la dispensarul regimentului și unii dintre colegii cu pregătire sanitară au făcut acest lucru. Nu mi-a plăcut poziția de om la șmotru și lingău. Cei care au făcut acest lucru erau internați la infirmerie și foarte puțin mai apăreau pe la trupă. Au avut de pierdut că la repartiția pe subunități după terminarea perioadei de recrut s-a ținut cont de rezultatele pregătirii militare și au rămas ca lingăi la Cocargea. Mie mi s-a oferit post de instructor sanitar la subunitatea de radiolocație din apropierea localității Palas – Constanța. Un sergent cu statura tot minionă ca a mea, care lucra la BDS (Biroul de

Documente Secrete) și care mă simpatiza mi-a spus că pentru comportarea mea am fost numit pe funcția de plutonier major, instructor sanitar la subunitatea Cărunta, de lângă Palas, deci mi s-a făcut o favoare.

La subunitatea Cărunta m-am prezentat în prag de iarnă. Vremea era descurajantă și asemenea primirea în subunitate, din partea ostașilor din anii II și III, care aveau din acel moment posibilitatea să transmită ordine noilor veniți, să o facă pe comandanții. Subunitatea era amplasată la 5 km de Palas și ascunsă vederilor de la distanță prin liziere de salcâmi. Pe deasupra lizierelor se vedea doar o schelă mare din lemn, care reprezenta punctul de observare, iar după trecerea de liziere se vedea stația de radiolocație P20, care era așezată pe o movilă, apropiată punctului de observare și care se învârtea continuu cu paletele-i mari. La circa 200 metri depărtare se afla subunitatea militară, formată din barăci de lemn, pe trei sferturi sub pământ, înconjurate de un fel de diguri, care ascundeau în întregime barăcile. În mijlocul curții, împrejmuite cu gard de sârmă ghimpată, se afla Punctul de Comandă. În Punctul de Comandă se afla un birou mic în care era monitorul stației de radiolocație, pe care erau urmărite țintele aeriene și o sală mare în care pe o masă se afla planșeta de radiolocație, pentru monitorizarea zborurilor și cu ajutorul căreia erau dirijate traseele țintelor aeriene. Soldații erau încadrați pe trei specialități: radiști, planșetiști și operatori stație NRZ. Mai erau și alte funcții: mecanici grup electrogen pentru stație, mecanici auto, șoferi, dresorii de câini, sanitari, lucrătorii la gospodăria unității (bucătari, zidari, crescători de animale..). O baracă avea Cabinetul Comandantului și Infirmeria, alta constituia garajul mașinilor, iar în celelalte se aflau dormitoare și cantina. Aprovizionarea cu apă se făcea de la o fântână mare aflată în mijlocul curții, care avea o găleată de 20 litri și tambur cu roată. Uneori se folosea un măgar pentru scos apa. Măgarul era legat cu lanț, pus să meargă pentru a se acționa rotirea tamburului. În apropierea porții de intrare se afla un post de pază, de la care putea fi observată aproape întreaga supraață a cazărmii. Paza mai era asigurată și de la alte puncte de observare, cât și de cel de lângă stația de radiolocație P20. Punctul de observare de lângă stație avea 15-20 m înălțime și din el se putea vedea până la Palas și chiar la Constanța, pe vreme senină.

Când am ajuns la subunitate, instructor sanitar era caporalul Rotaru, un tip elevat și cam orgolios, care nu era pe placul militarilor și comandantului și care la venirea mea a fost trecut la radiști. Am preluat de la el, nu numai dispensarul ci și unele corvezi, urmare a nesupunerilor lui față de rigorile impuse de șefi. Am fost planificat să fac de gardă de două ori pe noapte și anume între orele 22,00 - 24,00 și între 4,00 și 6,00, în fiecare zi. Aveam ca sector, pentru curățenie, toată baraca în care se afla

infirmieria și cabinetul comandantului. Era un hol de circa 30 m. lungime și lat de 3 m., care trebuia măturat zilnic și spălat cu motorină, săptămânal. Din hol se intra în cinci săli, cam de 20 mp. fiecare (două saloane de infirmerie, cabinetul medical, camera furierului și cabinetul comandantului. În acest sector trebuia să fac curățenie în fiecare dimineață, înainte de venirea comandantului și curățenia generală la sfârșitul săptămânii presupunea și o spălătură zdravănă cu motorină. Trebuia să fac și focul cu lemne în fiecare cameră. Tot acest program trebuia să-l termin cu o jumătate de oră înainte de ținerea careului de dimineață, căci mai trebuia să fac și o inspecție prin toate sectoarele subunității și să ies la raport în fața comandantului, pentru a raporta starea igienico-sanitară. Prin hărnicie, supunere și felul în care raportam am atras simpatia comandantului, căpitanul Anton, un om care părea foarte sever la prima vedere, dar eu am descoperit latura sensibilă a ființei lui și am reușit să-i intru sub piele. Eram apreciat pentru respectul de care dădeam dovadă, respect real, căci mă emoționam de câte ori întâlneam comandantul și el și-a dat seama de asta. Deși nu avea nici liceul, viața îl formase și se străduia să îndeplinească bine ordinele de sus, căci avea permanent deasupra capului amenințarea înlăturării pentru studii necorespunzătoare. La un moment dat se peocupa să facă studiile liceale și mă admira pentru demersurile mele de a da diferențele de liceu. M-a rugat chiar să-l ajut la pregătire. Nu știu dacă a făcut ceva pe această linie.

Furier al comandantului era un fruntaș din anul II, Biruiescu, băiat foarte chipeș și sexi, cu un succes teribil la fete, oltenaș cam fudul și arogant. El nu prea făcea curățenie pe vreun sector, căci era în grațiile comandantului și avea plăcerea să mă vadă pe mine ca pe o ordonanță a lui. Îl pizmuiam, dar îl și admiram pentru calitățile lui.

Când ieșeam dimineața la raport în fața comandantului, salutam pe un ton copilăresc, cam din vârful limbii, spunând: „Tovarășe comandant, sunt soldatul Iordache, permites-mi să raportez! La controlul pi sectoare am constat urătoarele....., permites-mi să mă retrag!” , salutam, făceam stânga-mprejur și mă depărtam satisfăcut că mi-am făcut datoria, iar comandantul m-a ascultat. A trebuit să raportez și o situație îngrijorătoare, că s-au găsit păduchi pe lenjeriile paturilor. Urmarea a fost că am pus în funcțiune vermorelul și cu DDT am pulverizat din belșug pe toate așternuturile încât am salvat situația.

Și alți comandanți au început să mă simpatizeze și să mă protejeze. Așa s-a făcut că au început să-mi reducă orele de pază, la două și treptat să le pună mai devreme, să nu mai fie nevoie de a mă scula noaptea la ore târzii. Cele două ore erau la început între 24,00 – 2,00, apoi între 22,00 – 24,00, și a urmat programarea între 20,00 – 22,00. Într-o seară locotenentul

major Nenciu mă roagă să-i scriu un document. Am început să-i scriu documentul și când se apropia ora 20,00, i-am cerut permisiunea să merg la gardă. Nenciu mi-a spus că mă scutește el pentru acea seară, iar eu am insistat, că nu vreau să se supere colegii pe mine că fac de gardă în plus din cauza mea. În acel moment a intrat în punctul de comandă căpitanul Anton și a întrebat despre ce este vorba. I-am explicat și a vorbit și Nenciu, iar comandantul a ordonat scurt că din acel moment nu voi mai face de gardă. M-a impresionat foarte mult intervenția comandantului, ceea ce însemna că mă aprecia foarte mult. Am avut unele divergențe cu plutonul gospodărire, poate din gelozia unora dintre șefii acelui pluton. Un anume caporal Mircea, care conducea plutonul Gospodărire s-a arătat nemulțumit că nu dorm la dormitorul plutonului și m-a cam obligat. Am dormit o noapte acolo și nu mi-a fost greu, dar nu știu ce s-a întâmplat că a doua zi mi-a spus că pot rămâne la infirmerie. Erau doi frați Mircea, mecanici auto, care aveau cuvânt greu la nivelul plutonului. Mai era la acel pluton un fruntaș, parcă Erhan, care avea tupeu și aroganță și care a ținut morțiș să mă vadă tuns zero. Începuse să-mi crească părul și-l deranja dacă m-aș fi confundat cu cei din anul doi de armată. Am refuzat, s-a înervat și m-a raportat la lt. major Busuioc, un tip simpatic dar își dădea uneori în petec, că era chiar țigan. M-a chemat Busuioc și mi-a ordonat să mă supun tunsorii și culmea că m-a tuns cel care m-a raportat, cu satisfacția orgoliului împlinită. Nu a trecut mult timp de la opresiunile celor de la plutonul de care aparțineam și s-au petrecut câteva evenimente care m-au pus în lumină și pentru care considerația acelor oameni, pentru mine, a devenit mare și am fost scutit de corvezi suplimentare. Era la începutul primăverii anului 1960. S-a abătut asupra subunității o gripă severă. Au venit la infirmerie aproape toți băieții care mă sâcăiau și i-am supus la tratament responsabil, cu Oleu Camforat, Pneumosept, Penicilină, Aspirină, ventuze, frecții, , băi calde la picioare și i-am pus repede pe picioare.. Atât caporalul Mircea cât și fruntașul Erhan și-au cerut scuze pentru felul în care se comportase cu mine până atunci și m-au asigurat că voi fi respectat, întrucât merit. Am mai avut o singură dată conflict cu un caporal, Caralete (!). Eram de serviciu la bucătărie și el a venit cu întârziere la masă , fără să fi anunțat că întârzie și a rămas nemâncat. Îi înțelegeam starea, dar era o regulă că dacă rămânea mâncare să fie dată supliment și eu asta făcusem, mai ales că era fasole și se dădeau în vânt militarii după fasolea făcută de fruntașul Cioară. Inervat, tipul mă anunță că-mi dă trei zile de arest, fără să-și dea seama că eu aveam funcție mai mare decât el, căci eram pe funcție de plutonier major. Scandalul a fost curmat de sergentul Fulger, care tocmai a intrat și el prin control la cantină. Mi-a luat apărarea și l-a amenințat pe caporal cu arestul.

Într-o zi a venit la dispensar un vlăjgan de mecanic auto, care din neatenție la pornirea mașinii, fără să scoată din viteză, a fost pleznit de manivelă, producându-i spintecarea buzei cam pe 2 cm. Era foarte speriat și buza îi flendurea, o parte în sus și alta în jos. Cerea să fie chemată salvarea. L-am liniștit și m-am surprins pe mine cum de am reacționat așa de prompt și profesional. Am sterilizat trei copci și o pensetă, prin flambare cu flacără de spirt, am așezat cu atenție cele două segmente ale buzei de jos și clic, clic, am strâns cele trei copci în așa fel încât să se fixeze optim, și să evit formarea de cicatrice proeminentă, vicioasă. I-am atras atenția ca trei zile să evite forțarea buzei și să consume numai lichide. Cu lacrimi în ochi și cu oarecare neîncredere că se va face bine, camaradul a plecat în treaba lui, cu indicațiile mele. Am fost plăcut surprins când după trei zile a venit la scoaterea copcilor și nu știa cum să-mi mulțumească pentru eficiența intervenției mele. Cred că a dus vestea printre colegi despre pățania lui și isprava mea, întărindu-le încrederea și respectul față de mine.

Pe vremea când efectueam gărzi în curtea subunității am avut două situații comice, dar care puteau deveni tragice dacă acționam precipitat. Aflându-mă în post într-o noapte întunecoasă, a apărut o siluetă care se strecura pe sub gardul de sârmă ghimpată. M-am aruncat în groapa de protecție și am strigat: „Stai, cine vine?!” Silueta s-a oprit, apoi s-a mișcat din nou. Am strigat: „Stai că trag!” și după un timp, care mi s-a părut imens, am auzit o voce slabă: „Soldatul Goia”. I-am recunoscut vocea și i-am spus să înainteze. Am aflat că simpaticul ardelean Goia era criță și putea să se termine rău peripeția lui. În altă noapte a apărut în fața porții o siluetă, m-am aruncat în groapă și am strigat: „Stai, cine vine?!” Silueta a înghețat și nu mai știam ce să fac, intrând la idei. Mi-am amintit că un alt coleg fiind de gardă și văzând că silueta nu răspundea la somație și înainta, a fost nevoit să tragă și după alarmă a aflat că împușcase unul dintre măgarii subunității. Am somat încă odată cu invitația: „Te rog să-mi spui cine ești!” și o voce sugrumată mi-a răspuns. Am dedus că e marinarul care era repartizat pe lângă subunitatea noastră. L-am rugat să-și lumineze fața și mi-a spus că nu are chibrit. I-am spus să înainteze, dar stăteam pregătit pentru orice eventualitate, cu cartușul pe țeavă și degetul pe trăgaci. S-a apropiat, mi-a mulțumit pentru calmul de care am dat dovadă și mi-a explicat o pățanie în care soldații din gardă a tras și i-a trecut cartușul pe la ureche, rămânând speriat de moarte. Umbla și o legendă că anumiți spioni se îmbrăcau în blană de câine și se gudureau pe lângă santinele și prin surprindere îi atacau cu cuțitul sau purtau grenade asupra lor, cu care atacau depozitele de armament.

A venit primăvara și totul în jur radia de tinerețe. Subunitatea era înconjurată cu lanuri de grâu și de porumb, de un verde coplesitor de

plăcut. Lizierele de salcâmi au înflorit. Soarele îmbia la plecarea spre litoral. În jurul datei de 9 mai, am primit ordin să merg la regiment, la Cocargeaua, să aduc un lot de medicamente. Am mers și am ales tot ce credeam că-mi va ajuta să asigur tratamente eficiente. Până atunci mai luasem medicamente de la Spitalul Garnizoanei Constanța. Scriam o listă cu medicamentele necesare și o doamnă doctoriță, care avea considerație față de minusculul doctoraș, care eram eu, mă servea cu o rețetă gratuită, pe care o ridicam de la farmacia spitalului. Am luat în acea deplasare la Cocargeaua o valiză bună cu medicamente și m-am întors la subunitate. Când am revenit la Cărunta am rămas mască. Subunitatea se mutase în localitatea Mihail Kogălniceanu și am mai găsit doar trei militari: soldatul Pasat, care se ocupa cu dresajul câinilor și cailor, fruntașul Cioară – bucătarul și fruntașul Samson – zidarul. Împreună am format echipa de pază a subunității, devenită în rezervă. Au rămas în subunitate și doi porci mari, bănuiesc că erau crescuți pentru comandant și pentru plutonierul major Mihalcea. Pasat avea în grijă doi câini, rasa lup și doi cai frumoși, folosiți până atunci la aprovizionare.

Cât era ziua de mare, admiram priveliștea și ne suiam în punctul de observare de lângă stația radar, unde făceam plajă, iar noaptea căutam, mai în secret, posturi străine pe stația de recepție rămasă în grija noastră. Era foarte plăcut să merg cu Pasat și câinii lui pe câmpul din jurul subunității și să văd cum scotoceau în căutare de iepuri și guzgani. Cei doi cai din dotare erau tare frumoși, un el și o ea și destul de cuminiți. Pasat mă încuraja să mă urc pe iapă și să merg, când la trap, când la galop. Era destul de greu în lipsa de experiență și prin faptul că nu aveam nici șă, nici hățuri, fiind nevoit să mă țin de coamă. De fapt Pasat mă urca pe iapă, el se urca pe armăsar și dădea tonul la viteza cu care să se meargă. Într-o zi ni s-a întâmplat că a dispărut un porc și am fost nevoiți să-l căutăm. Cred că Pasat știa unde să caute porcul, probabil că i se mai întâmplase să dispară, așa că am luat-o pe o cărare printre lanurile de porumb. De pe cal de abia vedeam pe deasupra, ca o mare verde de porumb. Nu vedeam prea departe și am mers fără a ști încotro vreo 10-12 km. și am dat de o fermă de porcine. Am întrebat și ni s-a răspuns afirmativ, ceea ce ne-a bucurat mult căci altfel nu știu ce pedeapsă meritam. Drumul la întoarcere a fost de calvar. Porcul o zbughia aiurea prin porumb și noroc de abilitatea de călăreț a lui Pasat pentru a-l readuce la potecă. Eu țineam drumul pe potecă și abia mă țineam pe cal cu teama că pot pica și cu dureri la șezut. Cu greu am reușit să readucem porcul la subunitate și apoi am constatat că aveam rosături la fund și mă deplasam cu grutate, legănându-mă de pe un picior pe altul. Ca întâmplare, în seara aceleași zile au apărut la cazarma noastră patru ofițeri superiori, dintre care și un general. Am înțeles că se pune la cale

transferarea terenurilor subunității către altă garnizoană. Ofițerii erau obosiți și au cerut să le pregătesc paturile în camera de oaspeți și să le fac baie caldă la picioare. Am făcut eu singur toate cele trebuitoare, întrucât eu răspundeam de baraca în care se afla și camera de oaspeți, dar mă mișcam greoi din cauza rosăturilor la șezut. A doua zi au plecat oaspeții și a apărut comandantul, căpitanul Anton, înfuriat tare. Ne-a dat adunarea pe platou, în fața punctului de comandă și a cerut să iasă în față cel care a fost beat în ziua precedentă. Am făcut un pas în față și am raportat situația, că am mers cu calul să căutăm porcul și am rosături la șezut, din care cauză mă mișc foarte greu. Din mina încruntată a comandantului, deodată răsare soarele și a început să râdă în hohote, dându-ne tonul și nouă.

Cât timp am avut cu noi pe bucătarul Cioară, el mai avea câte ceva prin magazia de alimente și nu pot uita, în mod deosbit, fasolea gustoasă pe care ne-o pregătea, renumita fasole de cazarmă. De fapt aveam și o subzistență pentru patru persoane la o unitate de infanterie de lângă Palas, cam la 5 km distanță față de locația noastră. Mergeam cu rândul să ne luăm porțiile de mâncare și eram mulțumiți că primeam mai mult decât rația normală.

Începând de prin luna mai am reușit să ieșim prin oraș, căci am primit, de la „micimantul” Mihalcea, Ordin de Serviciu Permanent. Ce întâmplare, întâmplăcioasă, am avut pe la sfârșitul lunii mai! Mă plimbam pe stradă prin Mamaia și mi s-a părut că văd în fața unei vitrine pe surioara Olica. Era cu spatele la mine și nu eram sigur de impresia mea, totuși în mod spontan am bătut-o pe umăr și am întrebat: „Nu cumva ești sora mea?” Stupoare, minune Dumnezeiască, chiar sora mea era. Nu pot descrie bucuria care m-a apucat. Eu mă plimbam cu un camarad, Mihăescu, oltean zdravăn, dar cu mare sensibilitate sufletească. Plecasem împreună cu el de la Cărunta, unde mă vizitase și pe drum cântam candoarea tinereții și a nostalgiei date de Floral, melodia „Liliacul sub fereastră freamătă”. Simțeam o plutire cosmică, pe care numai tinerețea neprihănită și primăvara pot să o creeze. Sora mea era însoțită de soțul ei Nicu, de cumnați și cumnate. Am mers împreună să facem o baie în mare și a fost foarte plăcut jocul cu valurile. Am făcut și câteva poze care să immortalizeze fericirea trăită atunci.

Foto 1. Baie la Mamaia cu sora mea Olica și rudele ei din București. De la stânga spre dreapta: un frate al lui Nicu, Olica, eu, fratele lui Nicu (Petrică) , Mihăescu, soția lui Petrică, cumnatul Nicu, iar în față sunt: sora lui Nicu (Domnica+, în fața lui Petrică) , cumnata lui Nicu – soția fratelui aflat în stânga imaginii).

În vara aceluia an a venit pe la Cărunta și medicul regimentului Cocargeaua, care s-a cazat câteva zile împreună cu fratele mai mic, pentru a-și face un sejur la mare, apoi și-a lăsat fratele în grija mea pentru vreo zece zile. Medicul a prins oarecare simpatie față de mine și mi-a promis că-mi dă postul de instructor sanitar de la Garnizoana de Aviație Mihail Kogălniceanu.

Pe la mijlocul verii, comandantul Anton a aprobat unui oier particular, Florea, din Palas, să-și adăpostească turma de cca 150 oi în incinta cazărzii. Turma era păstorită de un tinerel, simpatic și forțos, de 18 ani și din când în când mai venea un macedonean cam stafidizat și hâtru. Garajul camioanelor a devenit adăpost de oi, iar întreaga subunitate Cărunta era o adevărată stână. S-a înfiripat o puternică prietenie între noi, cei patru militari și tinerelul cioban. Din acel moment aveam lapte de capră și caș după gustul inimilor noastre, iar pastramă de câteva ori, mai în toamnă, când era lansat și turburelul. Făceam cu ciobănașul fel și fel de

confruntări sportive, căci și el era ahtiat în a-și manifesta capacitățile fizice și a-și consuma energiile în mod plăcut. Făceam concursuri cu haltere improvizate, ne luam la trântă, concursuri de alergări. Și eu eram foarte ambițios și nu mă dădeam bătut. Am concurat cu ciobănașul și cu Samson, alergând de la Cărunta până la Palas, 5 km. Cam după un km. ei au cedat, iar eu, cu ambiția care mă caracteriza, am continuat să alerg, ignorând sufocarea ce mă cuprindea și am ajuns primul la Palas, iar ei au sosit după 20 minute. Probabil că încetaseră să mai alerge. Eram mândru de capacitățile mele fizice și visam să ajung un mare atlet.

Cam la sfârșitul verii au fost lăsați la vatră militarii din anul III, Cioară și Samson, iar peste încă o luna a plecat și Nelu Pasat. A fost repartizat în loc un soldat de anul I, oltenaș fricos și cu comportament prevenitor. Dormitorul ni l-am instalat în Punctul de Comandă, pentru că avea mai multe ieșiri (gen vizuină de vulpe) și ne dădea siguranță împotriva eventualilor intruși. Uneori i se părea că aude zgomote afară și atunci ne luam puștile încărcate și ieșeam pe geamurile laterale. De fiecare dată constataam că alarma era falsă. Cred că oltenașul era și cam negru la suflet căci și-a creat o satisfacție din a împușca cei doi câini care erau aciuiați pe acolo. Păstorul macedonean avea un șarm deosebit cu basme și legende Am reținut și am transmis multora dealungul vieții povestea cu un ȝigan care a făcut o plimbare prin Turcia: „Un ȝigan a plecat în Turcia și cum își căuta el rostul, a trecut pe lângă o înmormântare. Curios, nevoie mare, se cam băga să prindă și el o ciozvârte de carne, dar mesenilor nu le-a convenit intrusul și i-au zis cam așa: „Icsâ chinâ dâc!”. Mai umblă el, cât mai umblă și vede o nuntă. Se bagă printre nuntași urmărind să apuce și el ceva, dar socrul mare îl admonestează cu același „Icsâ chinâ dâc!”. O ia iar la picior și dă de un botez. Așa cum îi era obiceiul își bagă nasul prin bucatele observate, pentru care mai primește un „Icsâ chinâ dâc!”. Considerând că aia este limba turcă și că deja o știa, se reîntoarce acasă la mamă-sa și tată-su. Încearcă părinții să vorbească cu el, dar el avea aceeași replică ”Icsâ chinâ dâc!” S-a suit în pat, călare pe câțva perne și o ținea întruna cu „Icsâ chinâ dâc!” Văzând părinții că nu o scot la capăt cu el se adresează la Hogeia din sat, care știa turcește. Vine Hogeia și încearcă să vorbească pe turcește cu Ion, el o ținea mereu cu „Icsâ chinâ dâc!” Se inervează Hogeia și jap, jap, jap, câteva palme. Începe Ion a striga: „Sări mamă, sări tată că mă omoară!” Bagă taică-su capul pe ușă și zice: „Dă-i, dă-i, c-a început s-o rupă românește!”

Pentru avizul dat de comandant lui Florea să-și astruce oile în cazarmă, am discutat cu oierul să pregătească pentru comandant și miciman câte o puțină de brânză și m-am convins că s-a ținut de cuvânt.

Micimanul Mihalcea a simțit că se poate căpătui și cu altceva din jurul Căruntei (numele secret al subunității) și ne-a sugerat că ar vrea, pentru el și căpitanul Anton, câțiva saci cu știuleți de porumb. În zorii unei zile de toamnă, când porumbul era învârtoșat, am ieșit împreună cu camaradul meu la vânătoare de știuleți, având și armele cu noi pentru a impresiona în caz că eram surprîși de paza C.A.P.-ului. Am îndeplinit misiunea și mare i-a fost bucuria micimanului când s- a văzut cu sacii în mașină. Avea micimanul multă încredere în mine. M-a chemat chiar și acasă pentru a-i acoperi casa cu carton asfaltat. Nici nu știu cum de m-am priceput, dar am reușit. Avea el și o vorbă șugubeață cu mine: „Iordache, mă criminalule, ce faci mă criminalule?!”

Deși am rămas numai doi militari la subunitatea în rezervă, am păstrat alocate patru porții de hrană. Ne-a fost de mare folos acel surplus de hrană, căci toamna, pe când au început să se coacă strugurii, am putut să ne apropiem de un moșulică, paznic la via colectivului din Palas. Noi îi lăsam câte o porție de mâncare, ceea ce era mană cerească pentru el și ni se permitea să ne înfruptăm cu struguri, spunându-ne că putem lua câți vrem, că el nu ne vede, dar să ne ferim de cei care ar putea să vină pe acolo din partea C.A.P.- ului. Erau soiuri diferite de struguri și eu mă dădeam în vînt după tămîioasă albă, dar pentru a face ceva must am cules o oală mare de struguri negri și am făcu vreo 20 litri de must, care în câteva zile a devenit vin. Au venit și câțiva camarazi de la unitatea de bază, Mihail Kogălniceanu și s-au bucurat de plăcerea vinului nostru.

În toamna acelui an m-am dat pe lângă Liceul Mircea cel Bătrîn, din Constanța și m-am interesat cum pot da diferențele de liceu, având în vedere că eu aveam la bază Școala Medie Tehnică Sanitară. Am fost îndrumat la ce obiecte trebuie să susțin diferențe, mi-au prezentat și un program de pregătire gratuită, pe care-l fac profesorii pentru examenele de diferențe și mi-au recomandat un elev din anul terminal pentru consultații la Matematică. După câte mi-aduc aminte elevul se numea Mirică, un băiat înalt și mintos. Îi plăteam câte 10 lei pe oră și el era tare bucuros că poate să câștige prin munca lui câțiva lei, de buzunar.

Am prins iarna la Cărunta și în maghernița noastră, ascunsă în Punctul de Comandă, am început să învăț la lumina unui felinar aproape orb și în decembrie am susținut cele două examene de diferență pentru clasa a VIII-a (Limba Română și Geografia), apoi în ianuarie cele trei examene de diferență pentru clasa a IX-a (Limba Română, Matematică și Geografie). În aceeași perioadă am contractat Zona Zoster și mă tratam singur cu Alcool Iodat. Îmi mai alinam mâncărimea și durerea, frecându-mi spatele de o sobă fierbinte la unitatea de artilerie la care aveam subzistența de hrană.

Garnizoana de Aviație din localitatea Mihail Kogălniceanu avea un dispensar mare care deservea și Unitatea de Radiolocație din aceeași localitate. Acea subunitate supraveghea țintele aeriene în zona Mării Negre.

La insistențele medicului garnizoanei noastre, din Cocargeaua, am fost mutat de la Cărunta la Kogălniceanu pe post de instructor sanitar, dar acolo ajuns, am fost reținut pe postul de furier al comandantului, ceea ce mă obliga la multă muncă pentru elaborarea programelor săptămânale de instrucție și m-am bucurat de multă încredere din partea comandantului, căpitanul Anton, care îmi lăsa pe mână cheile de la BDS, fără a mă supune unui jurământ, așa cum erau instrucțiunile. Aveam o clădire, în care se afla biroul comandantului, grupul sanitar și un dormitor foarte mare cu paturi metalice de cazarmă, suprapuse și cu saltele umplute cu paie. De fiecare dată, când ne făceam paturile trebuia să dăm jos așternuturile și să boxăm saltelele, pentru a afâna paie. Saltelele deveneau cilindrice și apoi întindeam cearceafurile, introducând marginile sub saltele, încât ziceam că trebuie să sară banul de pe ele, când îl arunci. Mai era un corp de clădire în care locuiau cadrele militare. Comandantul era foarte serios, dar cu mine se purta frumos și mă cam imita la vorbă, un pic mai peltic decât eram eu. Alarmerile de instrucție erau destul de dese și îmi aduc aminte o ieșire nervoasă, cam comică, a comandantului, din cauza unui soldat care a lipsit de la alarmă. Soldatul Balaca, un băiat foarte frumos, creol, cu ochi albaștri, curierul unității, cre a plecat într-o după amiază în localitatea Mihail Kogălniceanu și nu a venit să doarmă în unitate. A doua zi dimineața, pe la 5,00 s-a dat alarma și Balaca nu a apărut. La ora 8,00, la careul de dimineață, a apărut și Balaca. Îl scoate comandantul în fața frontului și începe: „Toată lumea la alarmă Balaca și tu cu mâna la blană, Balaca!” A repetat de câteva ori vorbele respective și se cunoștea cu câtă supărare le spunea. A primit Balaca și un arest de câteva zile, dar el era o fire indiferentă și nu prea i-a păsat. Poate ar fi primit mai multe, însă comandantul nu dorea să știe superiorii dumnealui că se înregistrează abateri grave la noi.

În calitate de furier m-am descurcat destul de bine, dar încercând să ating așteptările comandantului mă chinuiam mult să scriu cât mai frumos. Între timp am primit ajutoare dintre noii recruți. Considerație aveam pentru Sandu Ioan, un oltenaș curățel și finuț. Au mai contribuit la realizarea programelor de pregătire și Chimiuc, un bucureștean șmecheraș dar talentat la scris și Hari, tot bucureștean, absolvent al Școlii Postliceale Sanitare din București.

Garnizoana de Aviație a început să solicite, tot mai insistent, trimiterea unui cadru sanitar, altfel nu mai asigură asistența sanitară pentru militarii noștri. Comandantul a apelat la Garnizoana de la Cocargea să numească un sanitar, dar de acolo, acel medic ce-mi promisese numirea pe post, a refuzat susținând că unitatea noastră dispune de cadru în persoana mea, cu toate că în subunitate mai aveam sanitari care puteau fi numiți pe post: Hari, Rotaru (fostul sanitar la Cărunta) și Indrie (un soldățel minion, foarte simpatic). Așa s-a făcut că au fost nevoiți să mă trimită la Dispensarul Garnizoanei de Aviație.

Conduceam o echipă formată din 4-5 soldați, instruiți în armată ca sanitari și cu sarcini axate pe ordine și curățenie. Aveam multe responsabilități în cadrul dispensarului și mă bucuram de multă încredere din partea personalului angajat. Erau angajate patru cadre militare pentru asigurarea asistenței sanitare la nivelul garnizoanei: un medic – maior, un medic – căpitan, un felcer – locotenent major și un sanitar – plutonier major. Mai funcționa și un medic stomatolog – căpitan, om foarte prietenos și care mi-a aplicat prima plombă din viața mea. Maiorul – medic venea mai rar și avea oarecare bonomie, dar tot m-a sancționat o dată pentru neluarea temperaturii soldaților din infirmerie, în dimineața respectivă. Era necesar să cunosc și tratamentul aplicat celor trimiși la carceră, dar eu am beneficiat de simpatia camarazilor și am primit favoruri. Camera de arest era amplasată în incinta Corpului de Gardă, de lângă poarta de intrare în regimentul de aviație, la parter și avea doar o placă mare din lemn, pe lungimea camerei, un pic înclinată încât poziția capului să fie mai sus decât cea a picioarelor. Acea scândură reprezenta patul pentru toți militarii încarcerați. Ferestrele aveau gratii, ca orice pușcărie. Dormeam cu îmbrăcămintea pe noi fără saltele și fără pături. Au venit camarazii la geamul nostru și mi-au adus o pătură și mâncare, printre gratiile geamurilor, iar militarii de la Corpul de Gardă s-au prefăcut că nu observă, doar și lor li se putea întâmpla să apeleze la serviciile mele, la dispensar. Am fost pedepsit cu trei zile de arest, dar după 24 ore am fost eliberat de maiorul medic, fie că a avut muștrări de conștiință că mă pedepsise, fie că avea nevoie de mine. De pedeapsa ce mi s-a dat s-a revoltat comandantul meu, căpitanul Anton și nu după mult timp m-a retras din dispensar la unitatea noastră și mi-a dat sarcini de furier. Era de fapt spre terminarea stagiului militar. Căpitanul – medic se ocupa mai mult de controlul medical al piloților și asista la zboruri. Am avut ocazia să-l înlocuiesc la asistarea zborului. Am luat tensiunea ofițerilor care urmau să efectueze zboruri și am stat la sol pentru intervenții în caz de accidente. În așteptare m-am apropiat de un camarad care făcea verificarea unui MIG 17. Acesta m-a invitat să mă urc în avion, iar el a rămas jos. Mi-a explicat comenzile și bordul

reactorului. La un moment dat am vrut să trag de un mâner pe care-l consideram eu că ar fi cel de închidere a capotei și am auzit un țipăt disperat al oșteanului: „Nu trage!”. Am rămas cu mâna suspendată pe mânerul respectiv, fără a-l trage. Mi-a explicat colegul că acela este mânerul de declanșarea catapultării și ce se putea întâmpla, adică aș fi fost aruncat la 9 metri înălțime. M-am retras rușinat și cu scuzele de rigoare. Dintre piloți cunoșteam bine pe renumitul colonel Făgădaru, care era și șeful zborului. Colonelul suferea de ulcer și nu dorea să se știe despre suferința lui. Adeseori, înainte de zbor venea pe la dispensar și îmi cerea Anticholin, pentru eliminarea eventualelor dureri în timpul zborului. Îmi dădeam seama că nu era bine ceea ce făceam, căci ulcerul putea să-i perforze stomacul și să declanșeze un abdomen acut, ceea ce devenea fatal, dar nu puteam să-l refuz.

L-am cunoscut și pe maiorul Goanță, comandantul Garnizoanei de Aviație, un om de statură napoleoniană. Avea camera de odihnă în dispensar și-l vedeam adeseori, seara, când venea la culcare.

Felceul – locotenent major, un maghiar, Halmagy, nu prea le avea cu meseria și nu dădea pe la sala de tratamente. Avea o motocicletă frumoasă și îi plăcea mult să o călărească. M-a luat și pe mine, într-o zi, până la Constanța și viteza aerului îmi crea disconfort. Înainte de a mă libera, el a fost nevoit să se pensioneze pe caz de boală, căci și-a descoperit inflamarea ganglionilor limfatici, ceea ce anunța un cancer. Plutonierul major – sanitar, era în prag de pensionare și cam bolnăvicios. Cred că și fuma foarte mult. El ar fi trebuit să facă tratamentele, pansamentele și răspundea de magazia de medicamente.

În acea perioadă am fost chemat la unitatea noastră pentru susținerea examenului de gradați. A participat la examinare și maiorul Maior, șeful de Stat Major al Garnizoanei Cocargeaua. Maiorul l-a întrebat pe comandant, referindu-se la mine: „Cine-i ăsta care bate pas de front ca Cian Kai Și?” Am primit gradul de caporal, cu care mă mândream tare mult, cu mintea mea de atunci.

Foto 2. Eu, pe o bancă în fața unității noastre de radiolocație - 1961

Dispensarul era luminos și curat, căci mozaicul de pe holuri și saloane îl dădeam deseori cu ceară și-l lustruiam zilnic cu pâslă, până devenea oglindă.

De multe ori rămâneam șef, căci cadrele stăteau doar câteva ceasuri dimineața, apoi plecau pe la casele lor, în Constanța. Pe timpul verii aterizau, la Kogălniceanu, avioane cu turiști străini, cel mai adesea germani. Se întâmpla că unora le venea rău de altitudine. A fost adusă într-o zi o blondă frumoasă, de ne lua chipiile foc. Am așezat-o pe canapeaua medicală și ... cum avea jupon, i se cam vedeau chiloțelii. Toată echipa sanitară a venit să vadă ceva. Era tare comic un militar de anul I, Marcu Emil, un glumeț fără seamăn. Spunea: „Uite măi nea Mircea, uite cum crește, se coboară pe crac în jos, a ajuns la pantof, văleu, așa că se vede?!” Ceilați râdeau de se prăpădeau. Când fata și-a revenit a început să arate că e praf pe măsuta de sticlă, pe care era ținută cazoleta cu seringi. Marcu începe să spună: „Taci fă, că acum pun mânape tine și te f..!” Am adus și un bolnav din infirmerie, care cunoștea limba germană și între timp a apărut și translatora. Neamțul nostru nu s-a dat pe față și ne-a spus după ce am rămas numai noi că nemțoaica glumea: „Ce ne-ar face ăștia, dacă ar putea!”

La o plimbare prin Constanța, îmbrăcat în uniformă, bine trasă pe corp și cu tresele de caporal, dar cu minionimea mea trupească, mă trezesc întrebat de două blonde frumoase, în germană, nu prea am înțeles ce și m-am prefăcut că știu franceza. Cred că ar fi spus ceva de Auschwitz, poate că eu arătam ca de la acel lagăr. Am dat din umeri și ele au râs, iar un cetățean care asistase la scenă, zice: „Du-te mă și dă-i un șpriț!”

În vara aceea frumoasă a anului 1961, am asistat la o dramă pe care n-o pot elimina nicicum din amintirile mele legate de armată. Am fost anunțat că un coleg al nostru de la avajie s-a înecat. Cum era seară și niciun cadru medical dintre angajați nu erau la dispensar, am fost trimis să particip la cercetările decesului. Am ajuns pe înserate la ghiolul din Olimp, lângă Năvodari și am găsit un soldat întins cu fața în sus pe malul ghiolului. La cca 20 m. se afla mașina salvării, pe care soldatul fusese șofer. Nu mai țin minte cine stătea până atunci lângă cadavru, știu doar că am fost lăsat singur cu marea, luna și mortul, până la venirea procurorului. Nu aveam niciun sentiment de spaimă și eram preocupat să văd dacă mai pot salva ceva, printr-o minune Dumnezeiască. Îl apăsam pe piept în mod ritmic, făceam respirație gură la gură, dar minunea nu s-a produs. Eram naiv, căci murise de câteva ore și mortul, mort rămâne. În zadar se străduiau marea, cu clipocitul valurilor, luna care se reflecta feeric în mare, și vântul cu adirea lui caldă, să-mi transmită mesaje de paradis, eu am reținut un peisaj mort, cu mare și luna, înghețate, malul ca pe o stâncă aridă, pe care se aflau două bețe, unul orizontal și altul vertical. Am plecat de acolo târziu în noapte, după venirea procurorului și miliției, cu o stare de confuzie totală asupra fenomenului viață.

Am trecut și eu un pic pe lângă moarte, după ce am sterilizat instrumentarul sanitar, când am scos din priză ștecherul fierbătorului, neștiind că e spart. M-am auzit cu un țipăt animalic și am avut noroc, că din contracția pe care am avut-o a ieșit ștecherul din priză. În apropiere de sala de tratamente se afla cabinetul stomatologic, dar țipătul meu nu prea a avut rezonanțe, decât minore. Medicul stomatolog a întrebat foarte senin despre ce s-a întâmplat.

Către sfârșitul stagiului militar, după cum am mai spus, am fost retras la unitatea mea și lucram ca furier, uneori și curier. Dacă apăreau situații de urgență, care priveau mai ales unitatea noastră, trebuia să merg la dispensar și să rezolv cazurile respective.

Cu o lună înainte de liberare am asistat din nou la o tragedie. Am fost chemat la dispensar că sergentul Dovlete a avut un accident, dar nu-i așa grav că și-a revenit, totuși să merg eu, să văd despre ce-i vorba. L-am găsit pe Dovlete puțin amețit și-i cam venea să vomite. Am pus imediat diagnosticul de comoție cerebrală și am chemat salvarea. În drum spre

Spitalul Militar i-am verificat acuitatea vizuală și mi-am dat seama că e în comă profundă. La spital mi s-a spus că e un caz foarte grav și dacă o duce până dimineață e mare lucru. Am cerut să fie transportat la București și medicii au spus că nu-i transportabil. M-am întors la unitate foarte descumpănit și am aflat despre felul în care s-a petrecut accidentul. Conform regulamentelor, după chemarea salvării am anunțat comandantul. Accidentul s-a petrecut pe șoseaua națională între localitățile Nicolae Bălcescu și Mihail Kogălniceanu. Sergentul Dovlete, împreună cu colegii lui, sergenții: Ceaureanu și Burada, au plecat, fără învoire, în localitatea Nicolae Bălcescu, la o vie. Acolo s-au împăcat prea bine cu paznicii, au băut must și au luat o raniță mare cu struguri. Pe șosea mergeau pe sensul mașinilor. La un moment dat au schimbat mâna de apucare a raniței, trecând Dovlete spre axul drumului. Era pe înserate. A venit din spate o motocicletă, l-a atins pe Dovlete cu ghidonul, l-a dezechilibrat și a căzut cu occiputul pe asfalt. A amețit, dar și-a revenit repede. Colegii lui l-au urcat într-o mașină și l-au dus la dispenarul din localitatea Mihail Kogălniceanu. Acolo i-au dat ceva calmant și l-au trimis la unitate. La Spitalul Militar am avut și o surpriză plăcută că mi-am revăzut un fost coleg de Școala Sanitară, Petrescu Edmond, dar despre asta am povestit în capitolul Școala Sanitară. Îmi e greu să pomenesc ce a urmat după revenirea la unitate.

Comandantul, căpitanul Anton, a ordonat să le iau probe de sânge sergenților care au fost cu Dovlete. Cu strângere de inimă a trebuit să mă supun, am pus sângele în eprubete, am pus etichete și m-am gândit că n-ar fi rău să le las descoperite până dimineață. Nu cred că aveau alcool în sânge, că băuse doar ceva must, dar pentru siguranța de a nu primi pedepse prea aspre, am procedat cum m-a tăiat capul atunci. Ceaureanu și Burada au fost degradați și ținuți vreo 10 zile la arestul garnizoanei. Stăteam și mă gândeam ce înseamnă și viața asta. Cu o zi înainte de accident eram cu câțiva colegi la chioșcul alimentar al Garnizoanei, în jurul orei 10,00 și ne luam gustarea obișnuită: biscuiți, rahat și suc. Era și bunul amic Dovlete. El povestea că abia așteaptă să ajungă acasă, că i-a făcut tată-su casă și că, poate, se va însura.

Foto 3. În fața localului Unității de Radiolocație de la Mihail Kogălniceanu, cu puțin înainte de a ne libera. Sus în stânga, soldatul Ceaureanu (fost sergent). Locotenentul major din rândul de sus era locuitor politic. În rândul din mijloc apar și eu, alături de căpitanul Nenciu. În rândul de jos, stânga, apare soldatul Burada (fost sergent).

SORĂ LA ȘCOALA DE MESERII - FETE

După armată am stat o lună acasă și apoi prin cunoștințele lui tăticu la Direcția Sanitară Buzău, începând cu ianuarie 1962 am fost încadrat, temporar, pe funcția de soră medicală la Școala Profesională de Meserii, o școală în care erau școlarizate numai fete, în număr de 400. A fost o perioadă delicată, în care a trebuit să fac față emoțiilor, bârfelilor, îndoielilor. Nu am făcut prea multe lucruri la această școală, căci fetele erau între 15 și 18 ani și aveau probleme specifice, la care eu nu mă puteam implica. În plus la școală era o profesoară, domnișoară bătrână, care era uimită că un băiat răspundea de sănătatea fetelor și făcea reclamații pentru a fi schimbat. În timpul ăla eu îmi completam studiile pentru cultura generală, la Liceul B: P: Hașdeu. Mă aflam la seral în anul terminal și aveam destul de învățat pentru a mai avea timp și de fete. De fapt aveam o amică, care lucra pe la UTC, o fată cu față de zână, dar picioare exagerat de butucănoase, ca de babă. Domnișoara bătrână, de la școala de fete, a mers să reclame la UTC și a nimerit chiar la amica mea. Amica mea a repezit-o și i-a spus că mă cunoaște personal și nu e cazul să se teamă de mine. Am avut noroc că nu am stat mult pe acea funcție și am fost mutat la Policlinică, pe la diferite secții: la ORL cu doctorul Diaconescu, la medicină internă cu domnul doctor Zah, la dermato-venerice cu domnul doctor Cernevschi. Domnul doctor Diaconescu era un om deosebit, atât pe linie profesională, cât și pe linie artistică. Era un violonist pasionat și participa cu plăcere la Brigada Artistică a Sindicatului Sanitar. La Brigada asta participam și eu și era o atmosferă foarte plăcută. Brigada era condusă de doctorița Laura Manea, de la Spitalul TBC. Doamna doctoriță făcea și textele și regia. Eu, pe acea vreme aveam o memorie deosebită și rețineam tot programul artistic. Când se întâmpla să lipsească cineva, trebuia să preiau și acel rol. Pe timpul acela veneau, să dea îndrumări, diverși artiști tineri. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Toma Caragiu. Avea un șarm deosebit. Dintre colegi am remarcat-o pe Angela Munteanu, cântăreață amatoare de muzică populară. Semăna mult la voce cu Angela Moldovan și chiar îi cânta melodiile. Pentru mine a compus doamna Laura Manea un monolog cu un caz de îmbolnăvire, care apela la prudență când se fac ospete: „ Bună ziua , să trăiți,/ să nu ziceți că nu știți /cine sunt. Eu sunt Stănică,/ fratele mai mic, adică,/ al lui Stan Pățitu / și, acum am venit să spun/ că ce e prea mult nu-i bun./ Întâmplarea a-nceput /de la nunta ce-a avut/ acum vreo trei luni, Matei,/. vărul meu din Focșanei/Nuntă mare, chef în lege,/ vinișor bun, se-nțelege./ Sărmałuțe mărunțele,/ să tot înfuleci la ele./ Și plăcinte de-alea mari/și taraf de lăutari./ Nuntașii jucau cu toți,/

bătrâni, tineri și nepoți,/ iară eu, ce să mai zic,/ mă vedeți nu-s prea voinic./La nunta lu văru meu,/ cel mai mult am jucat eu./ Dar a doua zi , măi frate,/ când mă scol simt ici în spate/o durere, că mă-ncearcă,/ sau o-nțepeneală, parcă./ Mi-a pus ventuze nevasta/ și mi-a dat să-nghit și asta../.. zi-i pe nume! Fenacod / și mi-a făcut și un nod / la batistă, să nu uit / să mă prezint la consult ...ș.a.m.d. ”.

Am învățat multe despre ORL, de la domnul doctor Diaconescu, dar personal eram folosit ca un fel de dispozitiv de ținut copiii pentru examinarea în gât și chiar scoaterea amigdalelor sau operarea de polipi nazali. Mă așezam pe un scaun cu spetează, prindeam copilul în brațe și nu-l lăsam să miște în timpul operației, ceea ce mă solicita destul de mult din punct de vedere fizic.

Am mai lucrat, tot ca înlocuitor de cadru medical și la secțiile: boli interne și dermato-venerice. La interne am asistat la consultările făcute de domnul doctor Zach, om care părea a neamț, cam la 55 ani, capul rotund, părul alb ca neaua și fața intelectuală, albicioasă. Am înțeles multe lucruri privind diagnosticarea diverselor boli. La dermatologie, medic era domnul doctor Cernevschi, un om la 50 de ani, bine făcut, cu părul negru și deși părea încrunțat era tare de treabă și explicit în prezentarea diagnosticelor. Avea numai cuvinte frumoase la adresa mea și mă lăuda la tată, făcându-l mândru de mine. La cabinetul acela era și o asistentă, mai înăltuță ca mine și care îmi făcea ochi dulci. Eu nu prea știam ce sentimente am față de ea , căci era urâtică. Am mers la un bal al Sindicatului Sanitar și am dansat, dar am avut tot timpul o repulsie și după acel bal ne-am cam ocolit.

DIFERENȚELE DE LICEU

În aceeași perioadă am urmat cursurile serale ale clasei a XI-a la Liceul B.P.Hașdeu. Am avut noroc că am putut să-mi continui diferențele de liceu, imediat după terminarea armatei. Județul, pe vremea aceea era la Ploiești și am fost nevoit să merg acolo pentru aprobarea trecerii de la cursurile fără frecvență la seral. A trebuit să mint un pic, că m-a trimis directorul de la liceul de fete la un inspector, pentru a mi se da aviz favorabil. Minciuna am ticluit-o aflând că respectivii aveau nume de familie identice. Am avut noroc că fără frecvența se transformase în seral chiar de la 04. ianuarie, dată de la care am intrat eu în serviciu la Buzău. Dacă ar fi fost de la începutul anului școlar, aș fi pierdut un trimestru și nu puteam să recuperez. Cred că facilitatea asta a fost stabilită pentru activiștii de partid de la nivelul orașului, căci am avut colegi pe: directorul Cabinetului de Partid, Zaharia, președintele Consiliului Popular Orășenesc, Florescu și alții. Așa s-a făcut că am devenit coleg de bancă cu Zaharia, un om foarte serios și pedant, model de conștiință și modestie. Nu prea le avea cu matematica, dar le aveam eu destul și pentru el și lucrările scrise i le cam făceam, iar domnul Capșa, marele meu profesor, se făcea că nu vede. Dintre profesorii de la Liceul Hașdeu, m-au impresionat:

* Domnul **Capșa**, profesorul de matematică, era un foarte bun pedagog și avea un talent deosebit în a te face să îndrăgești matematica. Pot spune că ne dădea matematica în pastile, și printre pastile strecura câte o glumă bună. Un căscat al unui elev îl trata cu o glumă, apelând la acel elev să înceteze că va rămâne nevastă-sa văduva veselă. Domnul Capșa dădea soluții standard de rezolvare și apoi făcea exerciții și probleme până se crea deprinderea de rezolvare.;

* Domnul **Nicu Dan**, profesor de Chimie, un domn foarte activ și implicat în pregătirea elevilor. Avea aliura lui Lenin și adeseori își lovea chelia cu palma întrebându-se cu glas tare ce se face el cu noi. Am avut mare noroc că înainte să urmez clasa a XI-a, mă pregătisem La Chimia Organică pentru facultate și aveam un oarecare avans față de clasă. L-am impresionat cu câteva răspunsuri și am devenit omul numărul unu al clasei la orele lui. Mai aveam în clasă și o laborantă, care sigur știa mai multă chimie decât mine și era încredută că eu primeam note mai mari decât ea. Colega mea, care era și laborantă la Policlinică, era o fată bine și cam naivă cu bărbații. Mi-a povestit că a cunoscut un domn bine, care i-a dat întâlnire. Omul ăla se lăuda că e șef de fermă, că are cai și sanii și că la viitoarea întâlnire va veni s-o ia cu sania. Au stabilit ora și data întâlnirii și colega mea ardea de nerăbdare și emoție să se reîntâlnească și să meargă cu

sania cu clopoței. A mers la întâlnire și privea în toate direcțiile să vadă sania cu cai. A venit ora stabilită și nu apărea nici-o sanie cu cai, dar deodată aude un clopoțel și lângă ea apare amicul respectiv, trăgând după el o săniuță. Așa de tare s-a supărat, s-a înroșit și rușinat, că nici n-a știut cum a ajuns acasă și s-a pus pe plâns, detestându-l pe individ pentru batjocura la care a supus-o. I-am explicat că o așa glumă merita savurată, nu detestată și că nu trebuia să renunțe la tip.

Am avut noroc cu aprecierile bune ale domnului Nicu Dan, mai ales la examenul de bacalaureat. La acel examen am avut comisie de la Râmnicu Sărat, foarte exigentă și s-a comportat dur, parcă fiind în competiție cu o comisie de la Buzău care examina la Râmnicu Sărat. Era cât pe ce să ratez examenul și noroc cu președintele comisiei și cu Nicu Dan. Președintele era profesor universitar de Chimie și Nicu Dan, asistând la examen, a vrut să-i demonstreze ce pregătire bună am eu la Chimie, numai că era cât pe ce să demonstreze invers. Am avut câteva momente de lapsus și cumpănă, încât numai Dumnezeu știe cum am găsit răspunsul sub acea stare de emoții și stres. M-am descurcat de nota 10,00, cu felicitări și am primit invitație de a merge la Facultatea de Chimie din București că mă va ajuta domnul Profesor Albu, președintele, să intru. Tot domnul Albu, cred că a făcut presiune pe comisie să mă treacă la Istorie, unde cam încurcasem subiectul Dictatura Regală;

* Doamna profesoară de **Limba Română**, căreia nu-i mai rețin numele, dar aveam multă considerație față de dânsa, căci preda foarte bine și-mi plăceau comentariile pe care le făcea. Din păcate nu prea mă avea de bun și mă taxa foarte tare cu note mici. Deși ne învăța să fim sistematici, la o lucrare în care am crezut că am fost sintetic și nu am îmbrăcat cuvintele cu imagini literare, m-a taxat, scurt, cu nota 4,00 și eram în pericol să rămân corijent. Mi-a mai dat o șansă la oral și am scăpat;

* Doamna profesoară de **Fizică** și diriginta noastră. Nu prea rețin calitatea predării, dar știu că a asistat la examenul de bacalaureat și a fost cam distantă față de mine. În timpul examenului, după partea de examene orale la uman, ne-a spus ce a aflat de la comisie și anume că eu nu prea aveam șanse de trecere, iar colegul Ioniță era ca și trecut (de fapt Ioniță o avea ca pilă pe doamna dirigintă). Finalul a contrazis-o total, căci eu am trecut și Ioniță a picat.

* Pitoresc era și profesorul de **Istorie**, directorul adjunct al liceului. Se pot spune multe lucruri despre echipa de profesori pe care o aveam, dar sigur era cea mai bună din liceu, urmare a faptului că în clasa noastră se aflau cei mai de seamă activiști de partid din oraș.

Examenul de bacalaureat a fost destul de greu. Am avut plăcerea să-l am ca susținător pe domnul profesor de matematică, Capșa, care a asistat

dintr-o bancă a amfiteatrului, la susținerea mea și care m-a felicitat pentru prestațiile la Matematică și Chimie. Am reușit doar 5 candidați din 32. În euforia aceea s-a lipit de mine o fătucă blondă, cam spălăcită. A fost așa o strângere în brațe la vederea listei de absolvire, urmare a entuziasmului care mă cuprinsese. În acel moment totul mi se părea extrem de frumos. În zilele următoare ne-am reîntâlnit și am simțit-o tot mai respingătoare, mai ales din cauza dinților urâți și mirosului urât al gurii. Îmi era jenă să-i spun și am evitat să o mai întâlnesc.

ASISTENT MEDICAL - FABRICA DE MASE PLASTICE

După ce am luat examenul de bacalaureat, am fost avansat ca funcție și salariu la asistent medical și am fost mutat la Fabrica de Mase Plastice. Am dat de personal deosebit de valoros și binevoitor. Doctorul, domnul Predescu, era un om cam la 55 ani, care se simțea foarte sănătos și se lăuda că face duș rece în fiecare dimineață. Spunea, deasemeni, că nu se simte bătrân atâta timp cât are inima tânără. Aveam trei colege, două de Maricica și una Marcela. Maricica Dihoru, o frumusețe de femeie, era căsătorită cu un inginer foarte apreciat de la întreprinderea mecanică, dar mi se părea că nu prea erau potriviți și până la urmă au divorțat. Motivele veneau de la frumusețea ei și gelozia lui. Cel mai apropiat am fost de cealaltă Maricică, care nu era căsătorită și care avea un handicap, cu un picior subdimensionat din cauza Poliomielitei. Era o creolă de prin Dobrogea și avea un farmec deosebit, rezultat al bunătății și modestiei și poate și din cauza complexului de inferioritate dat de handicapul pe care-l avea. După ce am plecat la facultate am aflat că mi-a luat locul Dan Măcriș și mai mult decât atât s-a căsătorit cu Maricica. Au venit împreună prin Suceava, după ce m-am căsătorit și am avut o jenă să-i invit în apartamentul meu sărăcăcios, așa că am schimbat câteva cuvinte pe stradă și de atunci pauză eternă. La Fabrica de Mase Plastice, lucram în ture de 12 cu 24 ore, ceea ce-mi plăcea de minune. Fiind singurul băiat am acceptat să fac eu de serviciu mai deplasat. Așa se făcea că aveam serviciul trei nopți pe săptămână și duminică, în rest eram liber și puteam să învăț pentru facultate. Am început și meditații la Capșa și Ciocaneli, dar eram tare nehotărât și decizia definitivă a depins de o sutime de secundă.

Serviciul la Fabrica de Mase Plastice a fost foarte plăcut. Era un fel de concediu continuu. Noaptea mergeam prin secții și stăteam de vorbă cu personalul, care în marea majoritate era compus din femei. Din când în când apărea câte un caz cu dureri abdominale, sau de cap, stări gripale, plăgi și altele, pe care le tratam și pe la o anumită oră din noapte adormeam

și nu mă mai deranja nimeni. Duminica rămâneam în fabrică doar cu paza, sau și cu anumiți oameni care erau chemați peste program. În acea perioadă m-am împrietenit cu Dan Măcriș, un băiat din Simileasca, care avea bunicii chiar peste drum de fabrică și care aveau un cireș mare la care am fost invitat într-o noapte, fără știrea bunicilor și am mâncat la cireșe pe sparte, fără să le văd culoarea.

Comunitățile de femei așa cum era aceea de la Fabrica de Mase Plastice, sunt pline de probleme și comportări stranii. Multe își făceau pauza pe la dispensar, interesându-se de diagnostice și medicație sau bârfind despre diverse. Un caz mai aparte am avut cu o femeie foarte frumoasă, brunetică, cu ochi verzi, semănând cu Elisabeth Taylor și care era divorțată și avea crize de isterie. A fost adusă în timp ce eram de serviciu și până a venit salvarea mă tot strângea de mână și se văita de dureri de cap. Am aflat că era sora unui pilot de la aviația din Buzău, care a și venit și a dus-o de urgență la București. Un caz special era și o blondă de 18-20 de ani, care singură spunea că a fost victima unei poște puternice și drept urmare nu mai are sentimente față de bărbați, ci numai atracții materiale. Uneori se adunau mai multe femei sub geamul dispensarului și tema lor principală era legată de bărbați. Își expuneau viziunile despre sexul opus, una că-i bun mic și jucăuș, alta că să se simtă plină..etc..Nu prea se jenau că eu aș fi fost după perdeaua geamului lângă care vorbeau.

Eram în gazdă la familia Goldstein și era toamna anului 1963, când am plecat cu inima îndoită către facultatea de Mecanică din Iași. În percepția mea consideram că trebuie să fac ceva pentru a nu mai fi între doctor și oficianul sanitar (cum s-ar zice: între cal și măgar), simțeam nevoia și puterea de a-mi dezvolta personalitatea.

VIZITA LA LOCURILE DE MUNCĂ – 2007

La aproape 48 ani după părăsirea postului pentru a merge la facultate, am trecut să revăd clădirea dispensarului de fabrică și nu am recunoscut-o. Ceva era schimbat și graba cu care am trecut în acea duminică de septembrie 2007, cât și faptul că nu se lucra și nu aveam cu cine discuta, mi-au creat dezamăgire. În schimb, am revăzut celelalte locuri de muncă și m-am bucurat că le-am regăsit, mai ales localul dispensarului din Ojasca, care arată exact ca pe timpul serviciului meu, numai că acum are altă destinație.

Foto 10. În septembrie 2007, în fața geamului fostei săli de tratamente, în care lucrasem cu 50 de ani în urmă.

Foto 11. Pe scările clădirii fostului dispensar din Cojanu, pe care le-am urcat de numeroase ori prin anii 1958 – 1959. Am îmbătrânit și eu și ea.

Am regăsit puțini oameni care mă mai cunosc, dar mi-a făcut mare plăcere revederea cu ei. Prima cunoștință care m-a recunoscut a fost soția lui **Sandu Negrean**, din Rătești, care imediat ce m-am prezentat că sunt fostul felcer Iordache, ea a exclamat „ A, Mircea!?” , ceea ce mi-a plăcut foarte mult. L-am regăsit și pe nea **Gică Mircea**, din Cojanu, care mi-a părut aproape neschimbat, cu toată vârsta lui destul de mare și care după ce i-am explicat cine sunt, m-a recunoscut. L-am revăzut și pe domnul **Grigorescu**, care, de asemeni, după ce m-am prezentat m-a recunoscut. Domnul Grigorescu și-a păstrat foarte bine trăsăturile feței și l-am recunoscut imediat, dar după nume nu l-aș fi cunoscut, căci nu prea am avut activități comune în perioada când am lucrat acolo.

Am avut decepția să nu mai fiu recunoscut de **Hermiona**, care a cam făcut-o pe mironosița, spunând că era prea copilă pentru a mai ține minte anul 1959, arătând spre nepoata mea Andrea (de 5 anișori). Era o minciună crasă, căci eu știu că în 1959 ea avea cam 17-18 ani. E clar că am fost pentru ea o surpriză cam nedorită și a pozat față de doamna Grigorescu, de față la acea întrevvedere, că nu-i interesată să-și amintească de cineva care pretinde că a cunoscut-o cu mulți ani în urmă

Cred că am multe scăpări în amintirile mele și dacă îmi vor reveni anumite aspecte din activitatea în domeniul sanitar, voi face completările respective. Am prezentat fără înflorituri și filozofări, lăsând la latitudinea cititorului să-și imagineze trăirile sufletești și să tragă concluziile asupra cm stăteau treburile prin deceniile 5-7 ale secolului XX.

Foto 12. Conversație peste gard cu domnul Grigorescu

Rugăciune

*Doamne, Prea Sfinte Părinte,
Făcătorul cerului și al pământului,
Tu ne vezi din slava eterului,
Îți mulțumim pentru cele trăite!*

*Din suflete îți mulțumim Doamne
Că ne-ai dat aspirații de bine
Și-am trecut peste multe canoane,
Păstrând obiceiuri creștine!*

*Că, promoției noastre mărețe
I-ai dat daruri și haruri divine,
Voință, puteri, competențe
Și multă credință în Tine!*

*Te rugăm să ne ții în putere,
Să ne dai , încă, ani mulți și frumoși
Și din când în când cu-a Ta vrere
Să ne revedem sănătoși!*

*Că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava ,
A Tatălui și Fiului și Sfântului Duh ,
Acum și pururea și în vecii vecilor ,*

AMIN !

MIOR

